

25. 2. 2013

číslo 47

Obsah

Kronika

Pololetky – Desná	3
Mokasín	5
Velikonoční puřák	7
Hádanky z Velikonoc	11
Jarní voda II. – Vltava	12
Jarní sraz s Ginkgem – Ploučnice ..	13
Tábor – Huckleberry Finn	14
Extra porce z tábora	26
Báseň Den v pravěku	27
Hadí puřák – Slovensko	28
Puřák pro starší – Norsko	38
Jediná podzimní voda – Lužnice ..	46

NáŠUP

Translate server error	48
Poznej členy oddílu	50
Úklid klubovny	51

Proč čtu Šup

Liška

„Oddíl Vyšehrad sledujeme s přáteli už dlouho. V Šupu vždy najdeme tipy míst pro příští sýrové, smetanové či chlebové hody.“

Roztoč mozkové závity

Misionáři u Konga

Tři misionáři putovali krajinou u řeky Kongo a chytili tři kanibaly. Rozhodli se, že je převezou na druhou stranu řeky, kde je křesťanská osada.

Postavili vor, který uvezl dva lidi, přičemž jeden z nich ho bidlem odráží ode dna.

Misionáři mají strach z kanibalů, kanibalové zase čekají na vhodný okamžik ke svačině. Proto na břehu nesmí nikdy být méně misionářů, než je kanibalů - do toho se počítá i náklad voru u toho konkrétního břehu.

Jeden chytrý misionář přišel na to, jak to provést co nejrychleji a bez újmy. Dokážete to po něm zopakovat?

řešení

Hoří!

V domě, kde slaví čtyři přátelé, začne hořet. Všichni se chtějí dostat ven, ale chodba je celá v plamenech.

Mezi přáteli je hasič, kterému cesta chodbou trvá 1 minutu. Jeho kamarád je také korba a chodbou proběhne za 2 minuty. Je tam však také důchodce, kterému cesta trvá 4 minuty, a ožrala, který se bude chodbou potácet dokonce 5 minut.

Chodba je úzká a mohou jít maximálně 2 lidé najednou. Pokud jde dvojice, pohybuje se vždy rychlostí pomalejšího. Plameny v chodbě je možné krotit hasičím přístrojem, který je však v domě jen jeden. Proto vždy jeden, který chodbou projde ven, se musí vrátit s přístrojem dovnitř.

Jak to mají přátelé udělat, aby se stihli dostat ven do 12 minut, než dům spadne?.

Misionáři: Kanibal a misionář tam (nebo dva kanibalové). Misionář zpět (kanibal). Dva kanibalové tam. Jeden zpět. Dva misionáři tam. Misionář a kanibal zpět. Dva misionáři tam. Na druhém břehu jsou nyní tři misionáři a kanibal. Ten postupně odveze své dva kamarády.
Hoří!: Ven: hasič a korba (2 min). Dovnitř: hasič (1 min). Ven: důchodce a ožrala a důchodce (5 min). Dovnitř: korba (2 min). Ven: hasič a korba (2 min). Celkem: 12 minut

Pololetky – Desná

2.–5. února 2012

Ve čtvrtek 2. 2. 2012 byl na Černém Mostě poněkud zmatek. Sešly se zde rovnou dvě velké skupiny lidí třímajících v rukou lyže, batohy, svačiny či boby. Jednou z těchto nepříliš úspěšně organizovaných skupin jsme byli my – oddíl Vyšehrad. Druhý chumel byly bohužel také děti (podle řevu pravděpodobně z mateřské školky) a jely stejným směrem.

Nastává panika. Příjel autobus, všichni se snaží co nejrychleji narvat své objemné batohy do zavazadlového prostoru. Povedlo se. Nyní se všichni snaží narvat pro změnu do autobusu.

Máme málo místenek, proto sedíme buď po třech na jednom sedadle nebo na schodech. Kule žádá, abychom mu dopředu poslali „dvě nebo tři Hrabošata“. Naposled jsme se tedy přeorganizovali a autobus konečně vyráží.

Jsme na místě, cedule ohlásila „Desná“. Je tma, sypeme se ven. Spolu s druhou skupinou dětí překotně sháníme svá zavazadla. Pořád se odněkud ozývá: „Čí jsou to lyže?“ „Máte všichni svoje běžky?“ „Ne!“ „Já nemám batoh!“ „To jsou moje boby!“

Konečně máme všichni všechno. Začíná přebalování, oblékání návleků, svačení... Pan řidič hlásí, že teploměr ukazuje mínus 15°C. Nevěřím mu. Přijde mi, že musí být aspoň mínus 30. Stále čekáme, až se Bobeš

Jízda v igelitu

Dolní chata

nebo kdo dobalí. Mrzneme. No konečně. Za svitu lamp a baterek vyrážíme na cestu.

Hurá, chalupa! A dokonce nám hodní lidé zatopili, i když bude ještě chvíli trvat, než se místnost vyhřeje.

Večeře je vlastní, tedy rychlá, a to nám dovoluje jít ještě na chvíli do horní chalupy hrát pingpong.

Pozdě večer je v holíčím pokoji krásně teplo. Jdeme spát.

Ráno zavládá trochu anarchie. Kulemu a Hadům se nechce vstávat. Rádi bychom vyrazili na běžky. Se Stonožkou proto mažeme chleby a pomalu se s Poštolkami, Hrabošaty a Věšákem vypravujeme.

Po cestě hrajeme různé hry. Například hod hůlkou, soutěž o neoriginálnější běžkařský styl nebo stoj na jedné lyži (což končí Gabčinyým úrazem.) Všichni netrpělivě čekáme, kdy už bude rozcestník. Kuba s Gabčou jsou neuvěřitelně zpruzení, loudají se a stěžují si, že na vytouženou Delisu (jež by jim zcela určitě pomohla!) nemají body. (Delisa byla za třicet bodů získaných v soutěži.)

Nakonec se ale precijen všichni dovléčeme až k rozcestníku, kde už dříve dorazivší značně mrznou. Rozdaly se studené chleby a nyní je na řadě ukončení delisového zápolení. Na závěr bylo možno získat ještě spoustu bodů, a tak jsou snad nakonec všichni spokojeni. Jen už začínáme pomalu zamrzat.

Jelikož chceme jet se Stonožkou a Věšákem ještě na Smědavu, odesíláme všechny

děti samotné zpět do chalupy. Kuba se Šnekem bohužel vyjíždí sami poslední. Když je asi tak v půlce cesty potkává Kule, donutí ho to vrátit se s nimi zpět – což vede k jeho mírné rozmrzlosti.

My se pro změnu setkáváme na Smědavě s Hady, kteří si dělají chutě na borůvkové knedlíky. Ty bohužel nemají, a tak se kluci musí spokojit se smažákem. Tvrdí nám, že mají hrozný hlad, protože neměli oběd. Jak to, ptáme se. Vždyť balíčky byly připraveny pro všechny. Ukázalo se ale, že Kule si myslel něco v tom smyslu, že nejenom že jsme mu oběd namazali, ale taky mu ho vezeme s sebou. No, nevádí, dobře to dopadlo. Na osamocené chleby v chalupě taky nakonec večer došlo.

Cestou v buse Bobeš k Nidovi:

„Já jsem tady hrozně zpocenej, jak tu sedíš...“

Kuba překvapeně v chalupě:

„Kryštofe, co tu děláš, když nahoře vaříme čaj?“

Druhý den ti odvážní vyrazili na běžky, zatímco ti lenivější bobovali před chalupou. Společně s Křečkem vybudovali velkolepou bobovou dráhu, na níž pak vesele jezdili. Křeček neměl boby, tak jezdil v igelitu.

V neděli se některým z nás podařilo ještě ráno vyjet na běžky, zatímco druhá skupina se tuším válela v chalupě či bobovala.

Když jsme se my, běžkující, vrátili, zjistili jsme, že poněkud nestíháme. Muse-li jsme rychle uklidit a mazat na vlak (na běžkách) s bágly na zádech, což bylo velmi dobrodružné. Věšák se cestou vymázl, naštvál, sundal běžky a prohlásil, že dál jde pěšky.

Vlak jsme stihli tak akorát. No a pak už byla jen Praha, kolečko a odchod domů.

P. S.: Poznatek, který jsme učinili: není dobré dávat zeleninu (zvláště okurky) ven do skříně, pokud mrzne. Není pak požitelná.

Petra

Křeček – hlavní bobař

Mokasín

24. 3. 2012

Bylo nebylo jedno království. Vládl mu hodný a spravedlivý král. Když vladař umřel, zanechal po sobě čtyři dcery – princeznu Terezii, Magdu, Karču a Petronii. Synů neměl, proto se jedna z dcer měla stát královnou.

Podle otceva posledního přání svolaly princezny všechny královské rytíře a uspořádaly turnaj, který rozhodne o budoucí vládkyni. Protože byli všichni poddaní stejně věrní každé z nich, domluvily se, že si je rozdělí losem. Každý z rytířů si vylosoval barevnou kuličku (žlutou, fialovou, modrou nebo červenou) – podle té následně bojoval v turnaji za jednu z princezen.

A mohlo začít zápolení. Nejdříve se rytíři seznámili mezi sebou v jednotlivých soutěžních družinách. Poté mohla přijít první disciplína: tvorba čtverce z lana – poslepu! Kterému týmu se podaří vytvořit pokud možno přesný čtverec? Při druhém klání využili rytíři lano znovu. Každý se držel v jednom místě a společnými silami muse-

Bobeš se snaží udělat přesný čtverec

li na provaze uvázat ambulantní uzel, aniž by se kdokoli z nich pustil.

Dále proběhly zápasy s různými omezeními jednotlivců (např. čtyřnohý, jednohý, beznohý, slepý...) či závody veslic.

Která z nich se stane královnou? (zleva: princezna Magda, Terezie, Karča a Petronie)

Poté dostaly rytířské družiny na chvíli volno, aby mohli počtáři sečíst body. A pak přišlo slavné vyhlášení výsledků.

Princezna, kterou vyhlásili počtáři, jásá spolu se svými rytíři. Stane se královnou. Když tu: „Ta soutěž byla nespravedlivá! Je neplatná, nesouhlasím s výsledky. Jsou podvedené!“ rozlítla se jedna z poražených princezen a dala se s vítězkou turnaje do hádky. Za chvíli už se čertily všechny.

„A víte co? Já vím, jak to vyřešíme! Vyhlášíme vám válku!“ rozhodla se nespokojená princezna.

„Ať rozhodne bitva jako za starých časů.“

A tak se všechny princezny i se svými poddanými sebraly a jaly se připravovat na velké utkání.

Každá z rytířských družin si v bitevním poli zbuodovala pevnost (kruh z lana), do níž umístila svou vlajku. Jak známo, vlajka je to nejcennější, co rytířská družina má, a proto ji musí za každou cenu chránit.

Do své vlastní pevnosti rytíři vstoupit nesmí, můžou ovšem vkročit do nepřátelské.

Bitva může začít

Závod veslic

Můžou se tedy pokusit ukrást cizí vlajku a donést ji do svého „domečku“. Boj probíhá papírovými střelami (hadráky).

Zazněla trubka a rytíři se rozeběhli lesem. Barevné štíty občas probleskly mezi stromy, pak se ozval hlasitý řev, když se jednomu z týmů povedlo ukořistit nepřátelskou vlajku. Bitva byla velmi zuřivá a krvavá.

Občas do té vřavy zatroubila trubka. To byl signál pro počtáře, kteří zapisovali body. Ty získávala družina za každou vlajku, která se v tom okamžiku nacházela v pevnosti. Nejvíce bodů bylo za vlajku vlastní.

Bitva netrvala dlouho. Za chvíli byl konec a udýchaní rytíři se vrátili na louku. S napětím očekávali výsledky.

Bitvu vyhrála díky své schopné družině princezna Terezie! Stává se tedy královnou... Služebník jí přede všemi nasadil na hlavu velkou královskou korunu.

Princezna Terezie sice vyhrála svou silou, ukázala ale, že o válčení a soupeření jí vlastně vůbec nejde.

„Milé sestry, je mi líto, že jsme musely o královskou korunu bojovat. Doufám, že už mezi námi nebude dalších pří. Stávám se nyní sice právoplatnou královnou, nechci ale vládnout sama. Prosim, abyste stály při mně a byly mými nejbližšími rádkyněmi!“

Ostatní princezny vesele souhlasily, byly rády, že už se nemusí hádat. Všechny sestry se pak objaly a lid začal provolávat slávu. A od těch dob v tom království všechny čtyři princezny spokojeně vládly společně.

Velikonoční puťák

5.–9. dubna 2012

Pro mě osobně začaly být Velikonoce akční už velice záhy – přesně ve chvíli, kdy jsem se vzbudila v klubovně a zjistila jsem, že nemám úplně dobrý čas.

K pokladnám jsem nakonec dorazila jen s pětiminutovým zpožděním oproti srazu. Všichni ostatní už tu kupodivu byli a čekali.

Do vlaku se hrneme ve složení: Kule, Věšák, Pat, já, Hyp, Matyáš, Patrik, Šnek a Olda. Chodbička je naše! Plus asi dvě sedadla. Nedá se tu dýchat. V tomto supermoderním vlaku nejdou otevřít okna. Ale alespoň přišli na to, že když udělají na chodbičce výklopná sedátka, nebudeme se jim válet všude po zemi.

Za chvíli přichází drama, ve kterém figurujeme my, naše batohy, cizinci a v hlavní roli jejich olbřímí kufry široké přesně tak, aby v chodbičce zbylo ještě asi pět centimetrů. Bezradným turistům nakonec ne-

Začíná hra na těžítka – tohle bude pro Kuleho

Brrr, vždyť je to studný!!!

zbývá než přihlížet, jak jsou jejich kufry na začátku uchopeny a posílány chodbičkou kamsi dál. Když jsme se takto zbavili problému, je konečně klid.

Chtěla jsem se pochlubit, jak málo jsem spala, když v tom mě Hyp spolehlivě trumfнул tím, že nespal vůbec. Uf...

Už takhle brzy se těšíme na spacák. Možná, že kdybych věděla, jaká bude noc, tolik bych se netěšila.

Ve druhém vlaku nastává akce „Matyáš“ aneb přebalení jeho batohu a tašek do jednoho, pokud možno co nejmenšího, zavazadla. Už zde se ukáže, že s batohem bude kříž. Jedna přezka odmítá spolupracovat.

Jinak se nic zvláštního neděje. Strhám plechovku (hádejte na co), hrajeme kontakt, vybuchuje slazená matonka.

Při výstupu ve Žďarci u Skutče nastává řízená panika.

Vyrážíme. Děsně se loudáme. Na zastávce na náspu, kde dřív bývala trať, rozdává Kule průkazy – falešně německé doklady, které musí mít každý správný výsadekář u sebe, aby byl dostatečně nenápadný a mohl se v případě kontroly prokázat. Proč to všechno...?

Ocitli jsme se totiž na zkoušku v Protektorátu Čechy a Morava, v roce 1939. Stali jsme se výsadekáři na cvičení – celá výprava je jakýsi výcvik agentů. Abychom si

mohli lépe představit, jaké to bylo v prodektorátu za války, zavedli jsme například lístkový systém. Lístky na potraviny bylo možné získat za body u školitelů (vedoucích). Ne náhodou se výcvik konal blízko obce Ležáky. O konci této vesnice jsme si večer přečetli neveselý příběh...

Ale zpět k naší zastávce.

Hyp objevil krásný kus pražce. Trčí z něj obrovský hřeb. Hypovi se hřebík tak líbil, že si ho vzal s sebou. Pravda, pražec trochu překáží, a tak Hyp prosí Kuleho, aby mu půjčil sekerku. Hřebík je vysvobozen. Hypova příkladu následuje Olda a tak jsou nyní mezi námi hřebíky dva.

Pár metrů na to nalézáme lom, kde se koupeme (za dva body). Až na Patrika a Věšáka vlezli do ledové vody všichni!

Lom je místo krásné, proč tady rovnou nezůstat na oběd? To, že jsme ušli pouze asi kilometr, nikomu nevádí.

Po krátké zábavné vsuvce, kdy jsme měli jedinečnou příležitost vidět běžícího Kuleho (pronásledoval Patrika, který mu cosi udělal), opět vyrážíme dál.

Sbíráme další úlovek: ceduli „vstup zakázan“. Na Oldově batohu se krásně vyjímá.

Patrik plní vůli. U každého koupacího místa, co potkáme, si musí zaplavat. Vydrží to přesně jednou.

Věšák nalézá počítačovou klávesnici. Ostatní mu pomůžou posbírat písmenka. Těší se na večer, až je budou do prázdné klávesnice skládat.

Po Patrikově první a poslední koupeli (v lomu Zvěřinov) chceme jít dál, když tu se zjistí, že Kulecí flaška s kolou jakýmsi zahradním způsobem praskla a potřísnila Kulemu bundu. Jako viník byl usvědčen Hyp, který Kulemu do batohu nacpal kameny.

Po menších zmatcích, kdy jsme se omylem vydali na druhou stranu, než jsme chtěli, přecházíme pole a ocitáme se u Skutečka. Cestou luštíme hádanky.

Tempo není nijak rychlé. Ještě máme před sebou asi dvě třetiny cesty.

Po pár zkratkách jsme se konečně téměř za tmy dostali na vytoužené tábořiště. Trojtropiko roste jako z vody, za chvíli už do sebe ládujeme činu a znavení uléháme. Před spaním se ještě dovídáme, jak to bylo s Lidicemi a abychom dobře usnuli, přidává ještě Kule optimističtější čtení: Leacokovy Literární poklesky.

Souboje na hromadě písku

Trochu sněžilo... holt duben

Nutno říct, že Hypovi stačila ke štěstí pouze večere, pak už tvrdě spal.

Zima byla pořádná. Nechce se nám ze spacáků. Až vidina ohřátých mazanců nás vyváděla k ohni. Balíme. Jíme. Stále balíme. Vyrazíme asi v půl dvanácté. Za chvíli bude oběd. Cestou navštívujeme zříceninu hradu.

Nejdříve to vypadá, že někde v temné sklepní díře zanecháme Hupa, pak se však role prohodí a ten padouch nás málem nepustí ze sklepa ven.

Při obědě jsme trochu omrzli. Věšák s Hypem a Oldou skládají klávesnici. Koluje mezi námi další úlovek – těžítka. Je to ohromná podkova, kterou našel Hyp.

Ukázalo se, že pokus stihnout autobus v 17.00 z Nasavrku byl zbytečný. Poté, co jsme autobusu tak akorát zamávali ze silnice, zastavujeme u hromady písku. Nejdřív jsme si mysleli, že ještě navštívíme rozhlednu, pak jsme ale shledali, že písek všechnu na ty dvě hodinky, co zbývají do odjezdu dalšího autobusu, spolehlivě zabaví.

Kotrmlce, krkolomné pády, hlavy zaborené v písku... to vše se dalo pozorovat Kulcím triedrem postaveným opodál.

Když jsme odcházeli, zbyly po všech dětech slušné pískové hromádky – a při odjezdu z Nasavrku měl pan řidič celkem oprávněné pochybnosti, jestli nás vůbec do autobusu vpustit.

Na nádraží v Bílku vystupujeme za naprosté tmy, asi v půl deváté. Čekání na Tautoucha, Šeptu a Horáce s rodinou vyplňujeme hraním „hu“. Díky usilovnému tréninku dosahujeme závratných rychlostí.

Konečně jsou tady. Horác si z nás hned utahuje, že jsme měli jet do Žlutku a ne do Bílku nebo tak něco. Házíme batohy na záda a všichni se ztrácíme ve tmě.

Z jedné strany tábořiště je silnice, z druhé lampa a chatky, les je to ale pěkný. Nechce se nám znovu kopat ohniště v jehličí (minulé ohniště na jehličnatém podloží ráno upoutalo pozornost lesáka – jen díky jeho laskavosti jsme nedostali pokutu.) Nemáme ale na vybranou.

Vaříme brkaši a ještě než Kule dočte další Leacockovu povídku, někteří usínají.

Sobotní den vezmu hodně zkrátka. Budíme se dřív než včera. Tatouch už má téměř sbaleno. Čaj s jehličím a kousky závinu. „Vy nemáte vlastní snídaní? Ale my s vámi nepočítáme.“ Třetina závinu na člověka. Kuba nám boří tropiko. Nepomohlo to. Věšák stále zalezlý ve spacáku. Tatouch má sbaleno. „Pate, vezmeš kotle?“ Pat nemůže najít botu. Horác se snaží vysypat Věšáka ze spacáku. Hledáme kolíky. Téměř všichni už mají zabaleno. Pat přemýšlí, jak se zbavit čaje, co je v kotlíku. „Čí jsou to petflašky?“ Máme sbaleno. Vyrážíme.

Nikdo nemůže přijít na dvanáctku.

Matyáš má asi teplotu. Věšák rozdává šifry. Netopýr. Rozebíráme Matyášův batoh. Nejenom že je příšerný (mimochodem úplně stejný exemplář, s jakým jezdí Šepta) ale je, zdá se, stále stejně těžký.

Cesta podél říčky. Zastávka u vyhlídky. Hyp leze po skále. Máša už toho má dost. Horác taky. Čekáme, až spadne. Nespádl.

Nahoře je tlačeni. Pat se bojí výšek. Krápe, jdeme zpět.

„Na kůň!“ Šnek má rozbité koleno. „Ne, nedostaneš za něj bod.“

Na dvanáctku přišel jediný Tatouch. Pospícháme. U silnice směrem na Chrudim se plánovaně setkáváme s autem Matyášových rodičů. Přebalujeme věci, obědváme, Matyáš a já odjíždíme. Matyáš s rodiči na chalupu, já domů.

Petra

Květ nahoře, plody dole, nenajdeš ho ve stodole. Prohlédni si sklep a spíž, co to je, už asi víš. A když je máš na talíři, k obědu sníš nejvíc čtyři.

Věšák: „Kdyby tam bylo najdeš ho ve stodole, tak je to určitě traktor.“

Věšák přemýšlí nahlas: „... květ nahoře... k obědu sníš nejvíc čtyři... to bude kaktus.“

Dva zakulenci

Hádanky – z Velikonoc

- 1) Všechny barvy duhy mají jejich tuhy.
- 2) Každé ráno vesele
tahá spáče z postele.
Za tu službu nevděčníci
hned ho klepnou po palici.
- 3) Kdo má vpředu dvě oči, ale vzadu ještě
spoustu dalších?
- 4) Stojí babice
rozcuchaná velice.
Když přijdou časy,
zelené má vlasy,
když tělo chřadne,
do vody padne.
- 5) Černá hlavička,
bílá nožička.
Hlavička když zčervená,
konec nožky znamená.
- 6) Nemá plíce, přece dýchá,
studená a věčně tichá,
věčně pije na své zdraví
v brnění, co nerezaví.
- 7) Všechno žere, všechno se v něm ztrácí,
stromy, květy, zvířata i ptáci;
hryže kov i pláty z ocele,
tvrdý kámen na prach semele;
města rozvalí a krále skolí,
vysokánské hory svrhne do údolí.
- 8) Dvě okénka před okénky,
mezi nimi sedlo a nohy za ušima.
Co je to?
- 9) Na krkavce se tě neptám,
Neptám se tě na havrany,
Pověz ty mi jenom jedno:
Kolik stran má oko vrány?
- 10) Jsem jenom kůže bez masa, sedím na
kůži s masem a nesu kůži a maso.
Co jsem?
- 11) Květ nahoře, plody dole,
nenajdeš ho ve stodole.
Prohlédni si sklep a spíž,
co to je, už asi víš.
A když je máš na talíři,
k obědu sníš nejvíc čtyři.
- 12) Dvě hlavičky bez úst spolu hovoří,
na kůži když se oboří.
- 13) Denně se to natahuje a přece je to stále
stejně dlouhé.
- 14) Znáám já chalupníka, co chaloupku
svou nikdy neprodá.
- 15) Dřevěnou má v břiše duši,
dlouhý krk a čtyři uši.
- 16) Nehezský kabátek,
barvu sněhu má,
kdo má, v zimě ocení,
v létě proklíná.
Kdo ho vezme,
páchá zločin,
sundat ten svůj
těžký počin!
Nikdo se však neštítíme
pomalu jej oblékat.

Jarní voda II. – Vltava

4.–6. května 2012

P.

Pozn. autora: Na závěr bych chtěla napsat pár slov o vzniku tohoto zápisu. Jednou jsme s „redakcí“ ŠUPu vymýšleli, jaké zajímavé slohové postupy by se daly využít při tvoření příspěvků. A tu někdo poznamenal, že by šlo udělat zápis „na jedno písmeno“. Myslel tím pravděpodobně ty umělecké kousky tvořené ze slov začínajících na jedno písmeno. Počalo pořádně pršet, přesto plavba pokračovala... Nicméně já jsem toto nedorozumění přešla. Začala jsem totiž tušit, že právě zápis na jedno písmeno skrývá obrovské možnosti. Představte si, že máte na výběr z 26ti zcela odlišných, originálních písmen. Toto číslo se zvýší na 27, budeme-li počítat i české Ch, a dokonce na neuvěřitelných 42, budeme-li uvažovat i písmena s diakritikou. Ve srovnání s originalitou klasických zápisů do ŠUPu je 42 úctyhodné číslo.

Vznik tohoto příspěvku byl náročný. Může se zdát, že vytvořit zápis na jedno písmeno je jednoduchá věc. To přece dokáže každý amatér-

Krup balí stan

ský pisálek, chce se možná někomu tordit. Takový člověk však vůbec neví, o čem mluví. Já jsem si navíc byla vědoma toho, že čtenáři ŠUPu ocení zápis, který nejenomže bude vyjadřovat vše, co se na dané akci seběhlo, ale bude mít i skrytý, hlubší smysl. Velmi dlouho jsem váhala nad písmenem D. D vyjadřovalo jak všechny krumlovské jezy, tak studené dešťové přeháňky a schovávání se pod stromy. Dokonce v něm byla patrná i zdařile vysmažená slanina ve večerním sejránku. Poté se mi ovšem začalo zdát, že potenciál D plně nezahrnuje fakt, že na vodě byli z dětí pouze Honza a Bobeš. Rovněž jsem v něm marně hledala Hrocha spadnuvšího do vody při nástupu do lodi – a to ani když se toto písmeno napsalo kurzívou. Dalšího kandidáta, J, jsem zavrhl hned vzápětí. Zdálo se mi totiž, že přesně nevystihuje zimu, která nám byla, než jsme si v kempu Zlatá koruna dali horkou polívku a čaj. Nakonec jsem se po dlouhém váhání rozhodla pro P. Byla to dobrá volba. P vyjadřuje jak celkový dojem z vody, tak jednotlivé události. Zahrnuje i Krupovu farmářskou koblihu, kterou chtěl zahodit, protože v ní nebylo dost marmelády, i historku s vozejkem na loď, který Horác zaparkoval před Baumaxem, a kouli kterému Kulemu v úterý volala Policie, že tam překáží. Zkrátka myslím, že i přes svůj zdlouhavý a náročný vznik je zápis vydařený, a doufám, že ve vás zanechá hluboký a nezapomenutelný prožitek.

Voda nám trochu propršela

Jarní sraz s Ginkgem – Ploučnice

25.–27. května 2012

Letošní jarní sraz s Ginkgem byl v prosluněných borovicových lesích u Ploučnice. Dohromady s Ginkgem nás byla pěkná kupa.

Hráči se stali cestovateli. Družinky putovaly z jednoho světadílu či země na druhý a získávaly zde suroviny. V Americe mohli cestovatelé kupříkladu za splnění úkolu dostat brambory, v Řecku olivy, v Grónsku tulení sádlo, ve Španělsku pomeranče...

Jednotlivé suroviny bylo také možné na stanovišti prodat. Cena samozřejmě odpovídala vzdálenosti, z jaké bylo zboží dovezeno.

Grónsko si tak například velmi cenilo pomeranče.

Aby cestování nebylo tak jednoduché, pohybovala se po našem ploučnickém světě divá zvěř. Byli to vlci, psi a podobní zlořádi, ztvárnění například Věšákem. Lapili-li nějakého nešťastníka, sežrali mu jednu surovinu dle jeho výběru. Slanina a olivy jim pravděpodobně chutnaly nejvíc.

Do některých končin nebylo vůbec lehké se dostat. Tak kupříkladu ke grónskému ostrovu to – jak jinak – šlo jen vodou (řekou). Obzvláště menším hráčům tato překážka dala poměrně zabrat. Medvěďata se nachala dobrotivými vodáky převézt na grónský břeh, pak ale nevěděla,

Hyp loví na Mácháci krokodýla

jak se dostat zpátky. Nakonec snad museli pomoci vlci...

Večer nás čekal slavnostňák, hranici jsme připravovali my, čertem (ohnivcem) byl jeden z Ginkgarů. Chudák chvíli s hořící fukulí hledal všechny čtyři díry pro zapálení hranice, než mu došlo, že jsme mu po našem zvyku připravili jen jednu.

Vyhráli Hadi a odvážejí si tedy kámen domů. Tak jen nezapomeňte do něj něco vyškrábat!

Petra

Projíždějící vodáci: „Kde jsme?!“

Stonožka: „V Grónsku!“

Vodáci: „Aha! Já jsem vám říkal, že jedeme už moc dlouho na sever!“

Hadí rádi odpočívají na sluncem vyhřátém kameni

Tábor – Huckleberry Finn

30. července – 22. srpna 2012

Ještě než začnu klasický zápis ze samotného tábora, musím připomenout dramatický úvod. Na jaře se totiž zdálo, že naše tábořiště v Malčicích je vážně ohroženo. Začalo to někdy v dubnu – mezi starými kořeny začly prosakovat hrůzné zprávy o kácení lesa kolem naší louky:

„Skol, zejtra jedu pracovně do Krumlova, pokusím se zakomponovat návštěvu Malčic a zmonitorování stavu louky, ex-lesa a ex-dřevníku. Dostalo se mi velmi nesourodých informací - Tatouch tlumočil jakousi zprávu od Křečka, Alfons povídal něco o přenosu informací přes Kuleho a Hlada. Kdo tam teda vlastně teda byl a co povídal? Mám z toho hrůzu, už se mi o tom několikrát zdálo.

Maďal“

„Volal mi Hlad, že tam teď byl a potkal tam dřevorubce. Vykáceli dřevník a ještě staré stromy v prudkém svahu směrem k vidličce. Prý dál už nic kácet nebudou. Jenže nejhorší je, že se rozhodli toto místo osázet jedlema a proto oplotit, aby to neožírala zvěř. Tedy ploty!!! ...

Kule“

Následoval Maďalův report z „místa činu“:

„- Z dřevníkového cípu lesa zbyly dvě borovice u sněmáku, jinak vše vykáceno. Paseka se táhne dále nad studnu a nahoru o býv. borového lesa. Již jsou vysázeny nové sazenice.

- Trubky na komín zničeny. Zmizely všechny tesané fošny (lavičky).

- Týpiovky (nevím, zda všechny) odtáhli na kraj louky a UŘÍZLI JIM VŠEM ŠPIČKY (jedním tahem motorovou pilou)! Neměřil jsem, zda to, co zbylo, je použitelné aspoň na 6m TP.

- Ze studny jsou odkryty šutry, plastové víko je na místě, dovnitř jsem nekoukal.
- Táborová louka je relativně v pořádku (všiml jsem si jen jedněch stop od traktoru napříč). Ale sportovka je celá pokrytá větve.

...

Měli bychom se co nejdříve v práceschopné sestavě vydat na místo...

Maďal“

První úklidová brigáda vyrazila pár dní nato ve složení já, Petra, Kule, Maďal, Ondra a Brouk, kamarád Skaut. Všem ochotným „mimooddílovým“ účastníkům tímto velmi děkujeme.

Bylo zejména nutné přenosit všechny týpiovky a všechno ostatní dřevo na náš pozemek a uklidit sportovku, aby se dala kosit, až vyroste tráva. Kule s Maďalem taky zajeli vyjednávat s hajným. Nakonec se ukázal jako vstřícný, jenom se mimo jiné ukázalo, že došlo k nějakým nedorozumněním (byl našťvaný, že jsme prý tábor nehlásili, což ale nebyla pravda). O lavičkách nic nevěděl (kdosi cizí je tedy ukradl) a na sportovku a na vyčištění potoka zavolal zpět těžařskou firmu, protože za úklid prý měli zapláceno.

Další brigáda proběhla po první vodě, tam jsem nebyla, takže bohužel nemůžu referovat.

Nyní máme tedy od potoka k latríně paseku, jejíž část je navíc oplocená (původní začátek muldiček). Po čase se však ukázala i pozitiva, aneb ve všem špatném je nutno hledat něco dobrého. Například plot má velmi dobré využití jako sušák na prádlo, louka zřejmě nebude tolik podmáčená a díky vykácenému lesu může Kule pozorovat víc hvězd a planet:-)

Nu, i tak si budeme muset zvyknout. Teď už ale k samotnému průběhu tábora, který našťěstí, i přes neblahá očekávání, nebyl tímto zásahem nijak zvlášť narušen.

1. den

Na tábor jsme z Prahy odjeli brzy ráno. Cesta proběhla celkem v pořádku, až na pár lidí, kteří nám odmítli uvolnit kupé, která jsme měli zamístenkovaná, a mírný zmatek při výstupu z vlaku.

Při jedné ze zastávek:

Někdo: „Fuj, tady je ale hovad.“

Tatouch: „No jo, sedí tu podél cesty co?“

Pochod na tábořiště nám zpestřila dvě kofátka, která se k nám ve Věžovatkách přidala a nechtěla nás opustit. Hup je chvíli nosil v klobouku, načež je Šnek muse-la doslova zahodit do pole, abychom jim mohli utéct. V táboře nás na Jahodovce čekala hromada věcí, které bylo potřeba snosit dolů. Potíče jsme se ploužili do kopce a z kopce, obtěžkáni náradím, celtami, plachtami atd. Pak přijel Hlad, Kule, Kubula a dodávka plná jídla. A práce začala nanovo. Nejvíc nás znervózňovala zadní část dodávky, neboť byla vyplněna 192 litry mlíka. Po zjištění, že každý unese v rukou maximálně dva kartony, přišel Hlad s revolučním nápadem. Připlácl Kvíčalovi na záda celé čtyři kartony, vzal roli mikrote-

nové folie a celého Kvíčalu s ní omotal. Tento způsob dopravy mlíka se osvědčil pouze výše zmíněný první pokus byl poněkud nebezpečný, neboť Hlad Kvíčalovi přifolioval k tělu nejenom mlíko, ale i ruce, a nechtěla bych vidět, jak by to dopadlo, kdyby onen nešťastník klopýtl.

Večer

Teď už je trochu menší horko. Letos budem týpka stavět až druhý den.

2. den

Postavila se všechna zbývající týpka krom sněmáku. Tatouch staví kuchyň. Večer se přihnala bouřka a déšť nás zлил dřív, než jsme stihli postavit postele a natáhnout lining.

3. den

V noci (obě dvě) nám něco navštívilo sklípek. Odneslo si to do lesa kyblík s pomazánkovým máslem, kyblík se smetanou,

Službo, máte zpoždění! Poletíte!

Pohled z míst, kde byl ještě minulý rok les

dvoukilový tvaroh a 8 másel. Nejenom podle váhy odtažených věcí, ale i podle rozteče děr po špičácích ve víčku od smetany, to musí být něco velkého. Tipujeme jezevce. Kule zatím vyčíslil škodu na 600 Kč. Ráno Petra odjela na zápis do Plzně a Kubula zpět do Prahy. Zvládnout to tu ve třech (rádcích) bylo dost namáhavý.

Oběd

Brkaše s uzeným. Želva si stěžuje, že jí Kule nedovolil otevřít kečup.

Odpoledne

Právě hrajeme „zavlažovací“ hru, neboť ještě před chvílí bylo nesnesitelné vedro. (To, že teď je zrovna zataženo, je dílem náhody). Týmy běhají štafetu: vypít hrnek vody – polít se vodou – odnést ešus vody na hlavě.

Potom

Strhla se vodní bitka menšího rozsahu.

Večer

Hrála se pantomima. Na závěr předváděl Hyp (nesoutěžně) slovo „cizinec“. Hádané pojmy se pohybovaly od „bublina“ přes „latrína“ po „hromada Kulecích věcí“. Myslím, že to nakonec nikdo neuhodl, ale nevím to jistě, protože jsem to sledovala jen prvních deset minut.

4. den

V noci přijel Maďal s Petrou. Dodělávají se různé stavby např. kamna, odpadovka

nebo sněmák. Je ale problém sehnat týpíovky, protože Medvídkáři je vykáceli před náma. Teď prší.

Odpoledne

K obědu byl květák se strouhankou a výborný rajčatový salát. Hyp si spletl základ na polívku s vodou na mytí nádobí. Kamna už jsou skoro hotová.

Večer

Kamna jsou hotová. Naštěstí, protože přišla bouřka. Leje jako z konve. Zjistili jsme, že máme v kuchyni automatický doplňovač kamnovce a rovněž polívky.

5. den

Maďalova Petra odjela ráno s Želvou do Krumlova, protože má něco s rukou. Ostatní vyrazili hledat týpíovky. Všichni byli přijati do loupežné bandy Toma Sawyera. Pak někteří zůstali v kuchyni, jiní hrabou seno a někdo taky vyrazil na borůvky. Patrik si na ně vzal pětilitrový kotlík. Buď se chystá najít kanadské, a nebo tam bude fakt dlouho. Večer je sněmák konečně hotov. Oslavili jsme to hraním na kytaru.

6. den

V noci zřejmě někdo posunul hodiny, takže se vstávalo o půl hodiny dřív. K snídani bylo müsli s jogurtem, ten ale smrděl jako koží sýr, tak jsme museli otevřít nový. Všichni protestovali proti oříškovému müsli. Na nástupu si Petra málem při zahajování 6. dne zapoměla vzít z Maďalovy ruky sekerku. A kdyby šahla po tom, co držel v druhé ruce, byl by dnešní den zahájen zubním kartáčkem.

Fialka kamarádka vážka

Kolíky jsou sice oblíbenější, jednou za tábor se nám ale povedlo si zahrát i frisbee

Dopoledne

Týmy si vylosovaly místa, kam mají jít „loupit, rabovat a racionovat“ a vyrazily.

Někdo si spletl sůl s cukrem a vyrobil v krabici cukrosůl. Bohužel jsme si toho všimli až po osolení polívky.

Odpoledne

Proběhla „nedělní škola“. Keramika, batikování, turbánky... a pečení buchet. To měl (bohužel) na starosti Kule. Udělal těsto z 4 kg mouky. Buchty jsme vyráběli skoro hodinu. Kule je od pícky vozil v kolečku (pekáče byly horké). Na druhou stranu pět buchet pro každého k svačině nebylo špatné. Pak se přihnala bouřka. Teď sedíme v týpku a snažíme se neudusit. Hraje se „na psychiatra“. Někdo jde za dveře a snaží se pak uhodnout, podle jakého systému ostatní odpovídají na jeho otázky.

Patrik na Šneka: Máš tady něco na bradě – asi kus mrkve nebo rajčete.

Šnek: „Není to třešeň?“

Patrik: „Ne, vždyť je to zelený!“

7. den

Leje. Týmy pořádně zmokly, protože byly v lese stopovat Hucka (moučná stopa). Bavili jsme se s Maďalem a Křečkem o tom, že bychom mohli někomu do Prahy poslat „pozdrav z tábora“ – krabičku živých hovad. Maďal jedno chytl do dlaně, ale okamžitě ho kouslo. Moje pokusy pak byly úspěšnější – mám už v krabice 3 živá hovada.

8. den

Je vedro. K večeri bude boršč.

Křeček: „To zelí přijde taky do toho boršče?“

Kule: „Jo, aspoň to píšou v támhletý knize.“

Křeček (koukne ne stůl): „Základy foto grafování?“

Večer

Přijel Věšák, Jindra a Anička. Boršč byl trochu kyselější. Většině dětí nechutnal, tak ho moc nejedly, což jim moc nepomohlo, protože ho v hrnci zbylo o to víc.

Anička: „Co je k večeri?“

Terka: „Poblivka.“

Při slavnostňáku se značně kapalnilo

Na slavnostňák už je vše připraveno. Maďal dokončil lavičky, holky vyzdobily týpko atd. slavnostňák začal tím, že jsme se málem udusili. Oheň nechtěl chytnout. Mladší část účastníků odešla velmi brzo, Maďal s Turbem ale potom začli přehrávat zpěvník Beatles, a tak

minula první hlídka, druhá i část třetí. Hyp, který měl čtvrtou, neusnul ani na chvíli. U slavnostňáku se i trochu kapalnilo, například jsme zpívali: „Slyším boží plíny, jak se promáčí...“ Kupodivu téměř celý refrén seděl (ty plíny sajou celou noc a celý den, sajou ... a sajou stejně všem...)

Následovala píseň z dřívějších let (na melodii Kdyby byl Bavorov, co jsou Vodňany): Kdyby byl Velešín, co jsou Malčice, bylo by tu parchantů na statisíce. Ale že je za polem, všichni šlapou za Kulem, budou tu nejdříve za dva měsíce.

9. den

Vedro. Probíhá nedělní škola. Snažím se z keramiky vyrobit šachy – jednotlivé figurky budou různá zvířata, pěšci jsou žáby. Myslím, že král bude hovado.

Honza (dělá keramiku): „Želvo, podej mi nůž.“

Želva: „Jak se říká?“

Honza: „Dělej!“

Sněmák v odpoledním vedru

Matyáš – prodavač suvenýrů

Přehnal se nad námi rychlá bouřka. Upekli jsme druhou várku buchet. Všichni se jí přecpali a ještě jich pekáč zbyl. Moji dřevěnou náplň ještě nikdo neobjevil. Maďal se chystá dělat v píccie zapečené brambory s kuřecím masem.

Maďal: „Zítřa bude Maďalova kuřecí výzva. Nebo spíš pomsta.“

Klára rozlila po kuchyňském pultu mlíko.

Kule: „Ježišmarjá, je tu někde nějaká služba?“ (nahmatá hadr) „Jo tady.“

Před večerí jsme šli na procházku na Vězovatky a hráli jsme Radamsu. Nejhůř na tom byl Klaxon, který upadl, zanaříkal „Ty jó...“ a pak ještě pohotově Aniče odpověděl na otázku „Jsi v pořádku?“ K večerí byly topinky.

Vojta na Patrika: „Uhni, nebo tě zabiju zaživa.“

Patrik: „Kule nedávej mi hlídku. Já pak nebudu vyspátej.“

10. den

Ráno

Leje jako z konve. K snídani byl porridge a Maďal vymyslel, že ho budeme stravníkům nandávat rovnou v týpkách – snídaně do postele. Naložili jsme tedy hrnec na kolečko, vzali sladidla a dochucovadla a objeli takto celý, většinou ještě spící, tábor.

Hyp vyrábí dřevěná mlčítka na zakázku. Zatím má objednávku na 3 dudlíky a 1 nanuk za celkovou cenu 90 bonbonů.

Matyáš: „Křečku, ty seš Křeček, protože jsi tlustej a chlupej?“

Po polednáku přijeli do tábora turisté (rádci). Týmy se z nich snažily vytáhnout co nejvíc peněz na klasických službách pro turisty: průvodce po táboře, nakreslení portrétu, suvenýry, taxi (kolečko) atd. Ani jsme nemrkli a v táboře bylo zpoplatněno vše, včetně vstupu do rádcovských týpek. Nejvíc peněz vydělala Želva, která si zařídila informace.

11. den

Horác na nástupu: „A taky, když někdo vstane dřív, tak je tiše. Je zakázáno vázat Klaxona do kozelce a dělat si z něho autičko.“

Klára plní rostliny do strelky: „Želvo, Želvo, už jsem našla tu přesilku (přeslička pozn. red.).“

K obědu byly meruňkové knedlíky. V kuchyni byl bohužel Věšák. Radila jsem mu, ať zabalí „překvapení“ maximálně do 2% knedlíků, on si ale nedal říct. Hlavní problém byl ale v tom, co překvapení bylo. Česnek a slanina ochutily veškeré

Kryšp si snažil vydělat hudebním projevem

ostatní knedlíky. Všichni si stěžovali, jediný Věšák prý nepoznával rozdíl, a to ani když kousl přímo do česnekového knedlíku. (pozn. překladatele: *Hlavní chyba byla v tom, že se knedlíky vařily moc dlouho, rozvařily se a tím pádem navzájem ochutily. Kdyby se vařily správně dlouho, bylo by všechno OK :) A že jsem nepoznal rozdíl není pravda, jen mi to nepřišlo tak hrozný, jak se všichni tvářili....*)

Po obědě týmy přenášely „francouzské“ věty“:

PÚVE VÚ M DÍR KELERETIL, SIL VÚ PLE? a LE ŠJAN N SAV PA VOLE SAN-ZAVIJO.

Odpoledne

Týmy hrají klasickou hru „najdi si suroviny a uvař vlastní večeři“. Želva si právě postěžovala, že mají jen rohlíky, mouku a protlak, tak jim Petra poradila, ať si udělají placky ala langoš.

Honza: „Placky dělat umím – tím sem se musel živit na potáboře, abych nechcíp

hlady na těch polívkách. Teda říkali tomu polívka, co to bylo, to nevím.“

Maďal jde řezat lavičky, já s Kulem se bavíme o nevděčném Hypovi.

Okolo jde Křeček: „Ano. Řezat, řezat.“

100nožka: „Lavičky nebo děti?“

Jídla už jsou hotová. Želviny placky byly trochu připálené. Už je tma, právě probíhá sauna.

Maďal hledá zapečené kuře: „Jak to bylo pohádka? Zabloudilo kuřátko...“

12. den

V noci mě probudil strašný řev. Někdo křičel „Poplach, poplach“ a ještě něco, čemuž jsem rozuměla jako „Hoří vám týpko“ (později se ukázalo, že řvali „Boří vám týpko“). Vyběhla jsem ze stanu a s rádci jsme se sešli u zadního zubříka – teď už tam ovšem žádný nestál – neznámí burani, kteří taky křičeli poplach, ho zbourali. Chvilí jsme uvažovali, zda je půjdem pronásledovat, protože Kulemu připadalo, že nám od-

Na Věžovatkách

nesli jeden díl zubra, pak se ale ukázalo, že nic neschází, tak jsme je nechali a šli spát.

Jako rozcvička se hraje baba. Kdo je chyčen, má taky babu.

Maďal: „Ne, tady je nějak hodně bab. Já jsem už včera říkal, že je těch ženskejch moc.“

100n: „Věšáku, ty už nebydlíš u Maďala?“

Maďal: „Ne, my jsme se rozvedli.“

13. den

Ve středu odjeli Hadi na družinovku, ve čtvrtek jsme vyrazili my všichni ostatní. (*Věšák s Krokodýly vyrazili dobít Kleť a Petra s Poštolkami prověřily oblíbené hadí místo u Malše, pozn. překladatele*) Naše družinovka byla docela dobrodružná – našťvali jsme stádo krav, pokousal nás pitbull... ale největší zážitek byl, když jsme se po několika hodinách a kilometrech, co jsme měli pocit, že jdeme k táboru, s promočenýma botama vyloupli u toho samého kamenného kříže u Zátone.

Bude přídavek knedlíků?

Hadi se šli vyřádit na družinovku

Po návratu do tábora byla sauna. Hyp se z přežití vrátil v pořádku, jen měl prý málo mouky. Po příchodu sežral půlku másla s cukrem. Večer u ohně se rozdává puding.

Horác: „A dostane každý, kdo má letos narozeniny.“

Honza: „Hurá, dokonce i já mám.“

15. den

Na snídani si Šnek osolila krupičku. K obědu je rýže se zeleninou a protlakem.

Někdo: „Maďale to je nespravedlivý – ty vůbec nejsi vybíravej.“

Maďal: „Náhodou, já jsem strašně vybíravej. Já všechno vyberu až do dna.“

Odpoledne měly týmy za úkol přestrojit jednoho člena za „zločince“, po kterém je vyhlášeno pátrání. V lese byly rozmístěny indicie, jak zločinec vypadá: pleš, dlouhý plnovous, vypadané zuby, dřevěná noha, odpudivé oblečení.

My rádci jsme přestrojili Maďala. Mikrotenovou fólií jsme mu obalili hlavu jako pleš (nejdřív to vypadalo, že bude svolný k oholení hlavy, ale nakonec jsme si to rozmysleli).

Maďal v kuchyni: „Pozor, tady házím do směsného odpadu kus řezáku.“

Tatouch (kouká mu na zuby): „Ukaž, vždyť je máš všechny celý.“

16. den

Prší. K obědu byly smažáky, pak hrál Maďal v týpku na kytaru. Chvilí nás bavil tím,

Někdo jsme tu dřevěnou nohu téměř věřili...

že četl písničky s francouzskou výslovností (Žozan z Bazan a podobně).

Patrik dlátuje mystičku, drže ji v ruce.
Někdo: „Moc ti to nejde.“

Patrik: „Když já bych na to potřeboval mít svěrač.“

K večeři byl zeleninový salát s fazolemi, fazole byly ale zvlášť, tudíž to dopadlo tak, že jich kilo a půl zbylo. V rámci zlepšení mluvy hrajeme radamsu na „prostě“, „jakoby“ atd.

Nid leží v kolečku. Tatouch: „Nide, zdá se mi, že máš o kolečko víc.“

Rozebírání písňe Omv to byl malej chudinka:

Maďal: „No a on po něm někdo hodil lopatku a rozsekl mu achillovku. Vrápenec s Jírovcem se dotěď hádají, kdo z nich to byl – oba se k tomu hrdě hlásí.“

Řešíme, jak dokoupíme potraviny.

Kule: „Nakoupit se dá v Krumlově.“

Věšák: „A co ta Marijánka?“

Maďal: „Ty tam máš nějakou zásilku jo?“

17. den

Při odchodu na nákup Klaxon křičel na Jindru přes celé náměstíčko, čímž mnohé probudil.

100nožka: „Asi je zima. Já jsem dneska nepotkala jediné hovado.“

Tatouch: „Já jo. Stálo na náměstíčku a křičelo, Jindro, Jindro!“

Dopoledne se hrála Džungle, kupodivu se při ní nikdo nepohádal ani nezranil. Pak jsme hodili Aničku do vody – přišla pozdě na sraz. Místa kolem přehrádky jsou různě hodnotná. Nejoblíbenější je lávka, ale ta je často vyhrazena pro fotografy, žádaný je ale také prostor mezi olšemi vpravo, nazvaný pravý balkon.

Někdo: „Hej pusť mě, já se chci taky koukat.“

Maďal: „Správně. Tady si stoupni a pěkně se koupej.“

Začíná závěrečník – po stopách písně Co jsem žil bnes k milónu

Maďal staví přístřešek na pelesťovky. Už má část krovu. Odpoledne je nečekaně hezky (neprší). Po liningu nám leze luční kobylka.

100nožka: „Proč mají vlastně ty tykadla?“

Maďal: „Těma si tykají – když je nemají, musí si vykat.“

Po poledním klidu hrajeme Riskuj. Ní-dovci odpovídají na otázku „co je plch?“

Klára: „Oboživelník.“

Všichni: „Ne!“

Klára: „Já jsem si to spletla s tou... plží.“

Úkol: Napište co nejvíc měst ležících na Labi.

Klaxon: „Já vím, já vím! „Něco' nad Labem.““

Večer se hrálo v týpku.

Maďal: „Já si na oblek moc nepotrpím, protože si v něm vždycky dost potpím.“

18. den

Je strašná zima. K snídani byla krupička, ale došla skořice.

100nožka: „Já jsem měla na hlídce hrozný hlad a strašně mi kručelo v břiše.“

Maďal: „Aha, mě v noci nějaký hlasitý zvuk probudil.“

Maďal vydává písničky do Bible: „Stromy už došly, tak jim vždycky dám dvakrát Strom.“

K obědu byly buchtolky. V průběhu smažení se nám povedlo na kamnech rozta-vit plastovou přepravku. V jednu chvíli tak byla situace v kuchyni velmi vyhroce-ná: Kule zuřivě smažil v železnáku a křičel, že potřebuje další buchtolky. Ty se ale v míse slepily, takže jsme je já se Šnekem

Hned po ránu jsme si zahráli mravence v medu

Olda zkouší "žebřík"

rychle musely válet a krájet znovu. Mezi tím se Tatouch se Želvou snažili seškrábat z kamen zbytky přepravky a vytrít z jedlých hotových buchtolek ty, které obsahovaly příliš mnoho roztaveného plastu. Všude byl strašný smrad ze spálené umělé hmoty. Nakonec to ale dopadlo celkem dobře. Jen si všichni stěžovali, že je buchtolek málo.

Kryšpín: „Jé, mě spadla buchtolka na zem. Ještě, že nebyla namazaná.“

Tatouch: „Tak teď už je.“

19. den

Jindra píská (pusou) krákorá.

Kule: „To jsou falešný signály, poletíš do přehrádky.“

Jindra: „Já si můžu svobodně pískat, jak chci.“

Kule: „Ale lítat do přehrádky taky - v tom je taky svoboda.“

K obědu bylo miláno. Maďal: „Vy jste udělali miláno? Tak to jste milánkové.“

Tatouch: „Pro hladovce je tam ještě polívka.“
100nožka: „Hlodavci polívku nejedí.“

Po obědě se hrály aktivity. Klaxon, popisoval „hlavní jídlo“ slovy „no to je prostě... tak jako... no takový... jo tudle taky nesmím říct... no prostě...“ až ho Jindra okřikl: „Ježíš sklapni a dělej.“ Což je při slovním popisování rada nad zlato.

Jindra: „Jestli to zase poděláš, tak tě podělám.“

Boběš: „Náhodou, vokecat se dá cokoliv.“

Tatouch: „To jo, třeba pudíngem.“

Vojta si zase špatně přečetl slovo a místo „supermarket“ předváděl „supermagnet“.

K večeri byla kuřata, která prý když byla hotová, začala opadávat z rožní.

Kryšpín: „Můžu si ještě přidat kuře?“

Maďal: „Ty jsi teda kuřák.“

Domlouváme se, co bude zítra k obědu.

Petra: „Vždyť je to šumák.“

Maďal: „Šumák? Toho bysme se moc nejnajedlí.“

Zde zápis končí... Chybí závěrečníak a konec tábora.

Toto zboží není na prodej

závěrečník

Rychlé balení. Cesta „po stopách“ písně Co jsem měl dnes k obědu. To ještě nikdo netušil, že na tom, jak si onu píseň zapamatuje, bude záviset jeho další oběd. Druhý den závěrečníku. Oběd. Je libo křoulí? Ti, co ulovili žbrda, měli vyhráno. Naopak silopky moc nezasytily (ani dodatek, že jsou „samoobslužné“ hráče při sběru lístečků neodradil). Co si která skupinka nabrala za lístečky, to také dostala...

Názvy jednotlivých surovin se můžete pokochat v písni „Co jsem žlel bles k milónu“, kterou naleznete v bibli. Cestou si skupiny hrály na mravence, oblékaly se poslepu či tvořily (značně nestabilní) žebříky. Utrmácení ale šťastní jsme pak došli do tábora. Teď už nás čeká jenom slavnostník...

poslední den

Ve vlaku. Šnek vytáhne z krabice od chlebu lžíci: „Já furt někde nacházím svojí lžíci.“ 100nožka: „A kolik už jich máš?“

Maďal hrál celou cestu na ukulele. V jednu chvíli se mu však rozsynchronizoval text a melodie zpívaných písniček, takže zpíval třeba Oto, no toto na melodii Oregonu. Potom zas všude cpal Ondatru („Ondatra se táhne krajem bůhvíkam...“, „Kdo vést bude pluh, až půdu zakrojí? Ondatra, ondatra...“), případně do refrénu Oregonu zařadil klasické „slyšíš, jak v dálce blíje slon.“

*Napsala 100nožka
(ze 100nožčtiny přeložil Věšák,
závěrečník dopsala Petra)*

Extra porce z tábora

Tatouch: „Za celý život neřekl jediné sprosté slovo.“

po chvíli: „Bohužel se neví které.“

O jogurtu k svačině. Někdo: „Toho bylo málo.“

Maďal: „Já nevím, co máte, já mám jogurt až za ušima“...po chvíli: „od ešusu.“

Tatouch vejde do sněmáku, kde je dohasínající oheň: „Jé, takovej chcípák je tady...“

Maďal se rozhlédne po ostatních: „To myslíš koho?“

Bobeš: „Au, já jsem se rašpnul.“

100nožka: „Z které strany loupete banán?“

Klaxon: „Já to loupu z té strany, kde je takovej ten větší blbec...“

100nožka: „Jo, takže od sebe?“

Zastávka při cestě z tábora. Patrik ukazuje na skvrnu na silnici, u které sedí Kule: „Fuj, Kule, co to z tebe vyteklo?“

100nožka: „Hm, nafta...“

Kotul má na sobě krátké kalhoty.

Někdo: „Kotule, ty kalhoty vypadají hrozně vtipně.“

Kotul: „A není to tím, že je mám na sobě já?“

Při hře – hádání principu

100nožka (o Hypovi): „Já myslím, že už mu to dochází.“

Magyal: „Jestli mu něco dochází, tak jsou to ná-pady.“

Hyp (při hře): „Poslyšte, to nějak nesedí...“

Křeček: „Naopak. Tady sedíme všichni – jen ty stojíš.“

Při hře:

Hyp: „Co má Patrik na hlavě?“

Želva: „Tenisky.“

Tatouch: „Radši se ho neptej, co má v hlavě.“

Želva: „Bijou tady hodiny?“

Někdo: „Jo.“

Želva: „No, tak až bude bít dvanáct, tak budem vědět, že je jedenáct.“

Příběhy začínající na P

Vymyslet takový příběh byl jeden z úkolů na závěrečném.

Lidovci

Pat přišel přes prales po přežití. Prožil přestávku, potom připravil příběh. Pratrikův příbuzný, pan Poláček, přežíval při psovi Pepovi. Psa používali při policii. Pes prokousl pneumatiku permanentních padouchů, protože přepadli posed. Přeběhl prales, protože policie přebývala pod pralesem. Policie přišla pod posed. Padouchy postřelili, posadili, přivedli pod policejnu.

Bobšovci

Plešatý pán praštil pískajícího paviána. Potom pán praštil panikařícího paviána prastarou petrolejkou. Pavián přežil, protože použil prastarý, prohnívající polystyren. Po příštím paviánském pískání probodl pán paviánovi propiskou pusy. Pavián přestal pískat. Paviána pozřel pelichající pes, poté psa pozřel parádní pštros.

Kržeohokršn

Pochod Praha-Prčice podařil převelice předpokládaný připravovaný plán předminulého prosince pře-stupného půlroku. Prastarý plešatý pán pil při pochodu pivo, protože pivo převelice přepěnílo. Pochod Praha-Prčice podpořila Praha pět při příležitosti předání předem připravených prací. Pochod Praha-Prčice pozřel plachý pes paní Pavly Petry Polákové. Petr Pankrác poslal poštou pět podepsaných pohledů pro paní Pavlu Petru Polákovou při přání překrásného příjemného pobytu.

Den v pravěku

Pozn. redakce: Tato báseň měla být původně součástí minulého Šupu. Den v pravěku se odehrál na táboře 2011, kdy jsme se vžili do pravěkých lidí z doby bronzové (Bronzový poklad).

Den v pravěku

*Táborem nás provází
ten hrdina Skrček
a nám radost nekazí,
že má křivý krček.*

*Ten hoch předčí všechny snoby,
umí chytat ptáky,
a že z bronzové je doby,
tak my budem taky!*

*Od nástupu do večerky,
kdo chce ať nám závidí,
nebudeme chytat lelky,
budem hrát na pralidi.*

*Z týpka rychle vyběhni ven,
nezalezej pod deku!
V pr... je celý ten dnešní den,
v pr... no přece v pravěku!*

*„A teď všichni pozor dejte:
dnes nebude svačina.
Něco si holt nasbírejte.“
Pěkně nám to začíná.*

*Na borůvky, na maliny,
navíc všechny nádoby
uplácej si z hnědé hlíny,
musíš sedět do doby.*

*I my rádci chceme přežít,
my si dáme do nosu:
Kule na kopřivy běží
a s sebou si vzal kosu.*

*K svačině sis vykopál křen,
je ti skoro do breku,
v pr... je celý ten dnešní den,
v pr... no přece v pravěku!*

*A přibývá další potíž:
Na tričko se vybudni,
tvoje šaty musí totiž
býti čistě přírodní.*

*Máš na sobě jenom listí,
to je teda zábavné,
sukně z kapradí to jístí,
pokud ovšem nespadne.*

*Jedna věc však bude super,
co to bude, kdo to ví?
Dav už ku přehrádce dupe,
prakebab je hotový!*

100nožka

Hadí puťák – Slovenský kras, ráj a Rudohoří

2.–13. srpna 2012

Čtvrtek večer 2. srpna

Pomalou jsme se slézali na Hlaváku. Hyp nám nadšeně vyprávěl, jak se mu málem povedlo nemít spacák. Bohužel mu ho prý nakonec přiveze Horác autem.

Už jsme kompletní, můžeme vyrazit na nástupiště.

Máme celé jedno kupé a dvě místa v dalším (Věšák a Pat). Za všeobecného veselí začala večere. Kolovaly šíleně mastné brambůrky, Hyp vytáhl asi dvacet housek, bramborový salát, celou bábovku a bůhví co ještě. Proběhlo pár pokusů o znemožnění odchodu z kupé (žebříkem), ale nakonec už jsme všichni ve svých postelích a poté, co si téměř každý z nás vyzkouší, jak se zhasíná, usínáme.

Pátek 3. srpna

Ráno nás budí vytrvalé fukání průvodčího na dveře. Šepta u zámku ale odolává

celkem dlouho. Brbláme. Kule říká, že nás varoval – že budeme vstávat asi v půl 6.

Ven z vlaku vylézáme skoro bez zmatků.

Poprad. Nasedáme do autobusu do Rožňavy. V autobusu je děsná kosa.

Kule si stěžuje, že je mu zima a fouká na něj.

Hyp: „A nechceš zavřít?“

Věšák: „A okno nebo hubu?“

V Rožňavě přeseďme na další autobus. Do Rakovnice to trvá jen asi deset minut. Vystupujeme, ve vesnici nabíráme vodu v pěkné studni s rumpálem. Odpočíváme ve stínu, snídáme. V tom Hyp zjišťuje, že nemá kytaru.

Co teď? Po pár minutách svalování viny na toho i onoho (to ještě netušíme, jak cená bude každá vteřina) se rozhodneme situaci řešit. Na jízdním řádu bohužel není číslo na autobusovou centrálu. Johnny s Hypem jdou tedy do krámu a získají číslo. Kule zjišťuje, že mu nejde volat. Jdeme tedy znovu do krámu.

V takovémhle parádním bejváku jsme spali (na estetiku nehleďte)

Paní je moc milá a nechá nás telefonovat dlouhé minuty. Johnny postupně získal číslo na dispečera v Rožňavě. Jedinou užitečnou informací, kterou nám ten pán ale řekl, je čas, kdy autobus odjíždí zpět do Popradu: 11:20. Číslo na řidiče neměli.

Je 10:50. Autobus do Rožňavy teď nejede. Tedy stopem. Hyp s Johnym vyráží. Za chvíli jim voláme, abychom zjistili, jak na tom jsou. Ještě je nikdo nevzal. Už nevěříme, že by se tam stihli dostat. Zbývá pár minut, než autobus i s naší kytarou odfrčí do Popradu.

Přesouváme se ke kostelu, přišíváme olivky na cely (nikdo to samozřejmě doma neudělal).

V tom volá Johnny. Dokázali to! Mají kytaru! Stopli nějakého myslivce, který na to šlápl. Když přijeli do Rožňavy, viděli, jak autobus zrovna odjíždí. Povedlo se jim ho zastavit... a máme kytaru zpět!

Vyrážíme konečně z Rakovnic. Vedro, šine se do kopce. Oběd. Čteme Den trifidů. Ještě zbývá 200 výškových metrů.

Věšák si vyrobil rudé fleky od trávy. Hyp vyrábí háčky na ryby. Jdeme dál.

Habrový prales

Konečně Plešivecká planina! Věšák zvrací. Má úpal. Zanecháváme ho zatím i s batohy osudu a snažíme se podle mapy najít vyvěračku. Marně. Pak pramen. Taky marně.

Sbíráme pupavy a kobylky. Stavíme větrák z celt a hned vedle „blicí stánek“ pro Věšáka a Hypa.

Brkaše s větvemi oregána. Je tma. Před spaním čteme Mílovo vyprávění o „zakletém ostrově“ – Plešivecké planině, na které

Večerní výprava za vyvěračkou

strávíme následující tři dny. Zítra budeme – stejně jako Hadráš s kamarády – hledat vodu, kterou ukrývá Mačkaljuk (Macskalyuk maďarsky, slovensky Mačacia).

Petra

Sobota 4. srpna

Ráno mě budí sluníčko a vedro. Přesouvám tedy hlavu tam, co jsem měl nohy a naopak, abych byl aspoň ve stínu. S pocitem štěstí, že mi oproti včerejšku už není blbě, opět usínám.

Znovu se budím o něco později, když už jsou ostatní taky vzhůru. Začínáme balit. Sedáme si do stínu a snídáme. O něco později vyrazíme po žluté směrem k Mačiací jeskyni.

Cestou s Patem ostatním neustále utíkáme a zas na ně čekáme. Dorážíme k Laštovičí jeskyni, kde necháváme batohy. Jdeme si dolů prohlédnout jeskyni a poté najít Mačkaljuk. V jeskyni je krásně chladno. Lezeme zase nahoru a pátráme po Mačkaljuku. Nacházíme ho rychle (díky Kulemu) a plazíme se dovnitř pro pitnou vodu. Člověk se při tom cítí trochu jako Glum.

Kousek odsud si dáváme oběd a nakonec rovnou stavíme stan. Vypadá to na bouřku. Jdeme bez batohů objevit další jeskyni. Cestou se mejeme u napajedla.

Johnymu s Patem se to moc nelíbí a říkají, že jsme prasata.

Nemůžeme tu jeskyni stále najít. Když ji nenalézá ani Kulecí GPS, zjišťujeme, že jsme úplně blbě. Jdeme kousek zpátky. Jeskyni nemůžeme najít ani tam, kde má být (ve skutečnosti jsme totiž ve vedlejší závrtu – jeskyni jsme s Patem našli o den později). Johnny vymýšlí, že poběžíme, tak si dávám rychlou chůzi (*pozn. redakce: ostatní skutečně běží, i Kule*).

Potkáváme Zvonivou jamu (nejhlubší místo na planině, 100 m hlubokou propast).

Začíná se stmívat, narážíme na pár Slováků, kteří zde kempují – říkají, že o kus dál číhá myslivec na posedu a že by nebylo moudré tím směrem jít. Jdeme tedy velkou oklikou. Stan nacházíme skoro náhodou. Hurá! Už jsme vpohodě, vaříme roz-

vařenéj kuskus, ještě se chvíli hraje na kytaru a jdeme spát.

Věšák

Pozdě večer končíme s hraním na kytaru (já, Johnny, Hyp). Když lezu do stanu, Věšák na mě začne něco mluvit svou věšákovinou. Proslov ukončí hlasitým „Táhni, už táhni!“ a spí dál.

Petra

Neděle 5. srpna, ovesný den

Přiděly jsme nafásli hned ráno. 400 gramů vloček na hlavu, zbytek si ulov. Navíc se dnes plnily za fazolky zvláštní úkoly (neb jsme dnes nikam neputovali, leč bez zátěže prozkoumávali okolí – po skupinkách).

V 9:30 jsme se rozprchli po planině. Navrat byl v 5, takže jsme měli celý den na vymýšlení opěvných básní na vločky, lovevní systů, objevování jeskyní a shánění jídla (rozuměj: vločky = plnidlo)

Plni loveckých ambic jsme si vyrobili zbraně. Tedy Johnny provizorní luk + jeden šíp a Hyp oštěp, čímž jsme spolehlivě zřídili, že jsme od té chvíle již žádné zvíře

Získat vodu nebylo snadné (Bobeš v Mačkaljuku)

Západ slunce na Plešivecké planině

nepotkali. Johnny ulovil travní drn (nejedlý), Hyp aspoň mraveniště. Mravenci byli malí, zrzaví a natolik hloupí, že se nechytli ani do jednoho typu našich pastí.

Pat přidal k lepšímu svou trefnou báseň: „Ovesné vložky s mravenci, na to bych nevsadil penci.“

Jak tedy ochutit již tak nedobré žaludeční plnidlo? Bobeš, Kule a Hyp rozdrtili vložky na kaši, kterou potom na klacku nad ohněm více či méně připálili. Pat úsilí o ochucení označil za marné se slovy: „Ovesné vložky luxusní nepatří do dutiny ústní.“ Petra přišla s výtečným nápadem vložky upražit. To se osvědčilo a inspirovalo i ostatní.

Protože Hyp ráno zbořil náš vysoce estetický stan tvaru T se slovy: „Je prostě hnusnej“, přišly večer mraky a blesky (jako včera). Vyběhli jsme stavět nouzové přístřešky (jako včera). Bouřky tuto planinu obchází každý den a ze všech stran. Nicméně nad námi stále zůstává sluníčko a jasné nebe. Hypí a Kulecí magické dešťníky fungují perfektně. Děsím se dne, až si jednou některý z nich vezme na puťák sluneční brýle.

Johnny

Johnny: „Ten česnek je k těm vložkám dobrej. Protože když si ho dáš, tak tě tak pálí huba, že si pak ty vložky dát prostě musíš.“

*Vložky s mrkví,
to tě zmrtví.*

*Ovesné vložky se solí
– radši to hodím do polí!*

*Ode dneška každý baští
suché vložky ovesné.
Dej si taky – to tě praští!
Je to zkrátka úděsné.*

*Člověk málem padá suchem
a k tomu hned od jitra
vložky už mu lezou uchem,
už se těším na zítřka.*

*Nejíme to z vlastní vůle
– tuhle suchou vložku.
Za všechno tu může Kule,
ten nám dává čočku!*

Petra

Pondělí 6. srpna

Ráno rozebíráme větrák, balíme... Zastavíme se ještě naposled v Laštovčí díře. Potom postupujeme lesem k jihu. Jít stínem je dost příjemné, je strašné vedro.

Dáváme pauzu u chaty Eriky. Vyplýtváme trochu vody ze zdejšího barelu a malinko potrápíme velkou ještěrku, kterou chytil Johnny s Hypem. Původně měli v úmyslu jí sníst, když si ji pak ale znovu vzali do ruky, zželelo se jim jí a nakonec ji pustili.

Po chvíli už klesáme po prašné cestě z planiny dolů do Vidové k vyvěračce. Tady na chvíli propukne vodní bitka. Na druhé straně údolí se koupeme v řece Slaná a odjíždíme napodruhé do Silice busem. (Věšák si špatně pamatoval odjezd. Proto jsme se ještě jednou vydali

Větrák

k řece a koupali jsme se u jezů. Nakonec jsme byli vlastně docela rádi, že jsme původní autobus nestihli.)

Jsme na Silické planině. Nakupujeme kefír, chleba, někteří zmrzlinu či nějaké sladké růžové sypání do vody. Vyrážíme za vesnici, kde sbíráme jablka. Ještě pozdě odpoledne přicházíme k bývalým vahadlovým studním. Nadšeně se po tom parném dni myjeme a následně vaříme hromadu (opravdu velkou) knedlíků s meruňkami a ostružinami. Mňam!

Úterý 7. srpna

U bývalých vahadlových studen.

Opět nás budí žár slunce. Je krásně pozdě. Kule se už zase sprchuje kotlíkem u vahadlové studny. Vaříme pudíng. Povedl se nepřipálit. Proběhla debata, zda je lepší studený nebo teplý, načež byly kotle spuštěny do studny. Vyhověno bylo oběma stranám, nestihlo se to vychladit.

Než se mi povedlo dát kotle na na oheň, abychom uvařili čaj, sebrali je kluci a neuvěřitelně dlouho se ráchali.

Je asi jedenáct. Konečně jsme znovu dali vařit čaj. Voda z druhé studně sice vypadá

téměř pitně, plovoucí poloshnilá petflaška nás ale odradila. Johnny hraje na kytaru, pomalu se balíme.

I přes Věšákovy protesty vítězí kulecí návrh – budeme tady i obědovat. Popolezli jsme pár kroků do stínu a zase jsme si lehli.

Koluje pešek. Nejdřív si ho Kule vzal mezi suchými chleby, následně mi ho vrátil zpátky zabudovaný v namazaném chlebu. Někdo ho dal Hypovi do kytary, načež se milý pešek ocitl v Johnnyho růžovém sladkém pití. Takto obešel všechny, co se chtěli napít (každý po sladkém pití automaticky hrábl, než si uvědomil, že je něco špatně, držel už lahev bezpečně v ruce.)

Kolovala také lahev jablečného kompotu, jehož barva a konzistence vyvolávala dojem, že do láhve už někdo něco (z)vrátil.

Pešek neustále mění barvu. Původně byl takový zahnědlý. Když jsme ho uvařili v knedlicích, byl zářivě bílý (zatímco hnědá barva zůstala v knedlíku). No a teď je růžový.

Hyp na závěr protáhl flašky, které se chladily ve studni, lejnem. Když je opět umyl ve studni (ještě že už odsud odcházíme), můžeme konečně vyrazit.

Hyp na bývalé vahadlové studni

Vedro. U studně někdo objevil kuličky lo-puchu. Rázem je má spousta lidí ve vla-sech. Děláme z Johnyho Krakonoše.

Je večer. Jsme na křížovatce, Kule, Věšák, Šepta a já jdeme na vyhlídku, zbytek vyrá-ží objevit 400 metrů vzdálenou vodu, Pat hlí-dá batohy.

Děláme ohniště. Sýr s kuskusem. Hrajeme nindži. Čte se. Tento večer také skončil nebo-hý pešek. Byl omylem spálen (Hyp ho zabu-doval do polínka a chtěl ho pak podat Kule-mu, nicméně někdo byl rychlejší a s oním po-línkem v nestřežené chvíli zatopil.)

Pomalou kolem ohně usínáme. Najednou se ozve žuchnutí – Věšák ze spaní nako-pl Pata a aniž by se probudil, vykřikl hlasi-tě: „Ou sorry!“.

Petra

Středa 8. srpna

Ráno jsme stali, sbalili se a vyrazili s kopce dolů směrem ke Krásnohorské jes-kyni. Po značné chvíli, když jsme došli až téměř dolů, Pat zjistil, že nechal na tábořiš-

ti pilku. Rozhodl se, že vyběhne zpátky na-horu a přinese ji.

Před pokladnou a občerstvením Krásno-horské jaskyně čekáme na Pata. Dáváme si vineu nebo nanuky a užíváme si vále-ní a trampolíny.

Chvíli potom, co se Pat vrátil, jsme vy-razili na prohlídku jeskyně. Dostali jsme slušivé oblečky, helmy, baterky a průvod-ce, který nás jeskyní prováděl už před lety. V jeskyni jsme si užili radovánek jako třeba lezení po žebřících nebo po laně nad vo-dou, a vyslechli poutavý výklad průvodce. Cestou zpět se Hyp pokouší ruckovat po laně, místo aby šel po cestičce.

A jsme venku.

Pak už ale byl čas vyrazit na bus do Rož-ňavy. Cestou jsme ještě potkali místní po-uliční prodej, kde Johny s Hypem obdivo-vali velké podběráky, nikdo si však nic ne-koupil, takže utrácení nám zbylo do Rož-ňavského Tesca.

Bobeš Superman (nakonec couvl – bílé neopálené S na hrudi přecijen asi není to pravé ořechové)

Příště si možná Johnny rozmyslí...

Tesco bylo zrovna v rekonstrukci, takže vyznat se tu nebylo snadný, ale nakonec jsme zdárně nakoupili všechny potřebné zásoby a mohli jsme se vrátit k Patovi. Ten hlídal batohy a už se cítil lehce nervózně kvůli malému chlapci s koloběžkou, který prý přišel, natáhl ruku a povídá: „Peníze!“.

Přesunuli jsme se o kus dál a uspořádali drobný oběd. Pak jsme rychle posbírali všechny saky i paka, nalodili se na autobus a popojeli na kraj Rožňavy, odkud jsme zahájili výstup na hřeben Slovenského rudohorie. S Patem jsme získali lehký náskok, což se ostatním kupodivu moc nelíbilo. Asi to bylo tím, že jsme nesli většinu čerstvě koupených zásob :) V naší rychlosti jsme poněkud přehlédli odbočku a tudíž jsme to vzali trochu oklikou, ale díky pomoci místního cyklisty jsme do místa určení dorazili. Dokonce jsme v cíli byli dříve a po pohodlnější cestě, než ostatní.

U chaty Volovec, u níž jsme měli spát, jsme potkali párek Němců a taky majitele chaty, který nás varoval, že okolo chodí liška a že ji prý bude strílet, tak ať mu řekneme, kde budeme spát.

Hned, jak se dobelhali ostatní, začli jsme dělat jídlo. Následně se šlo pár lidí vykoupat a pak se hrálo na kytaru (*dlouho, pozn. redakce*). Pak jsme šli spát.

... jestli za to ten Krakonoš stojí.

Zatímco jsme si tak seděli u ohně (nebo možná v noci, na to jsme nedokázali přijít), pravděpodobně přišla ona liška zlodějka a těm, kteří bláhově neměli jídlo v batohách, odnesla postupně 3kg sýra a 5 chlebů. (*A nevařilo jí kvůli tomu ani vylézt na poměrně vysokou lavici, pozn. redakce*)

Čtvrtek 9. srpna

Když jsme se ráno vzbudili a zjistili, že nám chybí docela zásadní potraviny, bylo to docela zajímavé. Chvilí jsme netušili, co se děje, hledali všude okolo, dokonce podezírali ony Němce, že si trochu přilepšili (oni už byli pryč). Pak nám ale došlo, že to asi byla ona liška. Tak jsme v zoufalství začli sbírat maliny, kterých tu naštěstí bylo pozeňhaně.

Když jsme se „dostatečně“ zásobili, vyrazili jsme nahoru na vrchol Skalisko. Poněkud tam foukalo, tak jsme se nezdržovali moc dlouho a vydali jsme se na cestu po hřebeni.

Před večerem jsme dorazili do Hnilce, kde se nám naskytlá příležitost nakoupit alespoň nějakou náhradu za ztracené zásoby. Získali jsme pár rohlíků, toustový chleba, vánočku, droždí a nějakou mouku. Tak se tady od nás odpojila Petra s Johnym, kteří museli odjet do Prahy. My ostatní jsme zatím pokračovali do kopce a utábořili se na louce, jež bývala kdysi něčím tábořištěm. Pojedli jsme a šli jsme spát.

Kule na fotce? To se jen tak nevidí!

Pátek 10. srpna

První půlku dne jsme strávili na tábořišti, kde Kule smažil ze získané mouky buchtočky. Četli jsme Den trifidů, váleli se a pojídali zbylou krupičku od rána.

Když jsme konečně vyrazili, bylo už dost po poledni. Vzhledem k tomu, že jsme ale nikam nespěchali, tak nám to nevadilo. Hadí tu taky zapálili choroš s tím, že si v něm odnesou oheň na další tábořiště. Čí to byl nápad nevím, ale byl pěkně hlou-

pý... Choroš totiž začal dost prohořívát a ještě k tomu v něm přestal držet klacek, na kterém ho Hadí nesli. Nakonec to odnesl úplně a musel být utopen v louži. Ještě že tam byla, jinak by z toho mohl bejt pěkněj hořící malér.

Ubytovali jsme se na křižovatce prašných cest. Hezčí místo v okolí nebylo, ale aspoň tu bylo dost dřeva. K vodě to bylo celkem daleko, ale ani to nám nevadilo. Po večeri se Kule, Hyp a Bobeš rozhodli udělat saunu. Vzali všechny naše cely a podlázky, přehodili je přes obří špalky, rozpálili kameny a improvizovaným dřevěným vidlema je donesli do „Sauny“. Výsledek byl prý skvělý, ale i přes to jsme si to s Patem nechali ujit.

V sedle Grajnár potkáváme opuštěnou chatu -hotel.

Sobota 11. srpna

Hned, co jsme v sobotu vyrazili na cestu, začalo pršet. Co se dalo dělat, museli jsme jít i za deště. Kolem poledne, když jsme konečně přestalo pršet, jsme dorazili k chatě na Geravech, kde jsme poobědvali. Tomu však předcházelo zjištění, že chleba, který měl Šepta v batohu ještě z Prahy, drobtáko zplesnivěl (taky když ho má celou dobu v igelitce, tak se nemůže divit). Kule chtěl

okrájet postižená místa a sníst ho, ale nějak se nikdo neměl k tomu ten chleba jíst, tak jsme ho nechali na později (naštěstí jsme ho nakonec jíst nemuseli vůbec).

Taky tu byla skupinka koní, kteří se pásli všude okolo, i mezi stoly, a sem tam se přizívili i na odpadcích. Odpoledne se znovu strhl déšť a neprestal až do noci.

Zastavili jsme na kraji Slovenského krasu a snažili se najít útulnu, která byla zakreslená v mapě, ale ukázalo se, že je to jen turistický prístřešek, kde by se nevyspal ani trpaslík. Tak jsme narychlo spíchli dva větráky z celt, snědli pár buchtolků k večeri a ještě za světla se odebrali do říše snů.

Neděle 12. 8.

Ráno pořád trochu pršelo, tak jsme se sbalili a vyrazili přes Slovenský kras směrem na nádraží ve Spišské Nové Vsi. Dali jsme se v protisměru Sokolí roklí. Musím říct, že i když jsme si to prošli dost narychlo, byl to vážně zážitek. Vzhledem k počasí jsme potkali jen velice málo lidí (takže naše chůze v protisměru ani nevdala), vodopády byly nádherné a to zataženo tomu dodávalo patřičnou atmosféru.

No a to ani nemluvíme o lezení po žebřících a lávkách :)

Na jednom místě se dokonce Kule s Hypem rozhodli vykoupat, no a protože okolo nikdo nešel, tak dokonce ani nikoho nepobouřili...

Roklina nás dovedla až k Tomášovské Belé, podél níž jsme se vydali dál. Občas jsme to museli vzít přímo potokem, protože lávka nad ním byla v lehce havarijním stavu.

Když jsme došli na konec údolí, tak dokonce vykouklo sluníčko a udělalo se hezky, tak jsme se rozhodli vykoupat, abychom ve vlaku nesmrděli. Někteří z nás (třeba já) si s vīdinou toho, že už nebude pršet a že je to už jen kousek, vzali sandále a cestovní oblečení. To ale nebyl moc dobrý nápad, protože chvíli na to se spustil liják takovej, že jsme brzo byli všichni slušně promočení.

O to příjemnější byl potom příchod na nádraží a následný nástup do vlaku. Všichni jsme se konečně zahřáli a usušili, zatímco vlak nás vezl vstříc Praze. Tam někteří vystoupili hned kolem páté ráno, když vlak přijel na Hlavní nádraží, zatímco jiní si přispali dvě hodinky a vystoupili až před jeho odjezdem na Holešovice.

Věšák

Konstrukce sauny

Žebříky v Sokolí roklí

Put'ák pro starší – Norsko

24. srpna – 8. září 2012

Tento rok jsme se na put'ák vydali daleko na sever, do Norska. Účastníci: Kule, Tatouch, Maďal, Petra, Magda, Ahalbert, 100nožka, Ondra, Martin, Petr, Diki, Falda a Horác. Dobrodružná byla už cesta tam, Falda nám totiž naplánoval úžasnou trasu s asi deseti přestupy a prohlídkou měst (občas spících). Tedy: Praha – Děčín – Bad Schandau – Dresden – Cottbus – Berlin – Kiel – Oslo – Finse. A nyní už přímo z akce:

Pátek

Z Prahy vyrazíme někdy po čtvrté odpoledne. Sdělujeme si navzájem, kdo má jak těžký batoh. Maďal říká, že nese „jen 40 kg“ a aby to dokázal, nandává si batoh přes hlavu a vybíhá eskalátory v protisměru. Magda a Ahalbert jsou vybaveni slamáky. Na naše posměšky, že si asi spletli zájezd, odpovídají, že to je na krmení sobů.

Noční návštěva Berlína.

Vystupujeme na supermoderním několikapodlažním nádraží Lerther, v obrov-

ském proskleném tubusu, kde se kříží několik tras vlaků, metra a rychlé povrchové dráhy S-Bahn.

Sobota

Ve tři hodiny ráno je v hale docela klid, využíváme tedy několikahodinové pauzy k návštěvě města. Ke vládním budovám je to jen kousek přes řeku a přes park, všude je ale již dost mrtvo, úřad vlády i kancléřství jsou prázdné, v Reichstagu je také zhasnuto. Nakonec si největší zážitek odnášíme z památníku obětem holocaustu, průchod temnou masou kamenných kvádrů, které se ve vlnách vynořují a zanořují do terénu, je působivý. (Páni architekti samozřejmě památník nadšeně fotili - na dlouhý čas, běhající mezi kvádry s rozsvícenými čelovkami. Vypadá to opravdu zajímavě.)

Po cestě zpět na vlak potkáváme za Reichstagem lišku, jde nám dát dobrou noc.

Vlakem přijíždíme do Kielu, kde se po krátké prohlídce města nalodíme na

Takto se spalo ve vlacích

Račte si procvičit semafor:-)

obrovský trajekt, v této luxusní plovoucí noclehárně strávíme následujících 20 hodin.

Vyplováme z Kielu ve dvě hodiny odpoledne a v neděli v 10 hodin ráno bychom měli zakotvit v Oslu. Čeká nás plavba průlivem a budeme podplouvat mohutný zavěšený most spojující Dánsko a Norsko.

Lod' se spíše než dopravnímu prostředku podobá lunaparku a obřímú nákupnímu centru spojenému s hotelem. Každá naše skupinka má k dispozici útulnou kabinku s postelemi ukrytými ve stěnách a stropu, v koupelně nás čekají čisté ručníky. *(A co že všechno na lodi bylo? Minimálně obchodní promenáda, restaurace, noční klub, kino a aquapark – Kule chvíli váhal, jestli tam zajde, ale pak to nestihl.)*

Vyrážíme na horní palubu rozloučit se se střední Evropou.

Po cestě z přístavu nás doprovází množství plachetnic a jiných drobných plavidel, kličkují v mohutné brázdě, kterou za sebou nechávají společně s dlouhým mrakem hustého dýmu z našich dieslových motorů.

Neděle

V Oslo nás již čeká Laktos, bude nám dělat průvodce městem. Následuje kratší herní vsuvka, během které jsme důkladně prověřili kapacitu a bytelnost největších skříní na zavazadla na místním vlakovém nádraží. *(Do skříní cpeme tak 3-4 batohy, některé částečně vybalujeme, a věcmi vyplňujeme volná místa. Poté tak dva tři lidi usilovně tlačí do dveří a čtvrtý se snaží otočit zámek. Laktos si to fotí a občas se zdá, že se za nás trochu stydí :-))*

Pak konečně vyrážíme do muzejní čtvrti na prohlídku vikingských lodí a rozsáhlou expozici věnovanou arktickým výpravám. Amundsen byl fakt borec.

Den zakončujeme prohlídkou parku s ohromným množstvím soch (Vigeland park), loučíme se s Laktosem a v jedenáct v noci nastupujeme na přímý vlak na sever.

(Za zmínku stojí Laktosovo vstřícné gesto, když prohlásil, že nás pozve na něco k jídlu. Třeba na párek v rohlíku, ty jsou prý v Norsku výborné. Opravdu nám tedy u stánku s občerstvením objednal třináct párků v rohlíku, čímž na několik minut celý zcela ochromil. Následně se ujal vedení organizované konzumace této norské lahůdky: „Ták, počkej-

te, ještě to nejezte! Takže mají všichni svůj párek? Teď se seřadte a půjdeme k tomu kečupu.“ S kečupem a horčicí se musí speciálně zatřást, což skoro nikomu nešlo, a pak do rohlíku přijde ještě smažená cibulka. Všichni jsme si pochutnali, ale hlavně jsme se skvěle pobavili.)

Pondělí

Kolem páté ráno přijíždíme do Finsee, teploměr na nádražní čekárně ukazuje 3 stupně Celsia. Horáčovi se ho naštestí podaří dechem rozehřát až na 15 stupňů, využíváme rychle náhlého oteplení a připravujeme se na cestu. Magyal a pár dalších nadšenců ještě těsně před odchodem stihnou navštívit železniční muzeum na odstavné koleji. Sbirka dvou vyřazených sněhových fréz a pár zrezlých vagonů ve zbytku výpravy přílišné nadšení nevzbudila, slunce se již mezitím pomalu vyšplhalo nad okolní svahy, takže konečně vyrazíme.

V cestě se začínají objevovat kameny, louže, potoky, po chvíli cesta mizí a dále již

postupujeme volnou krajinou směrem na jih, po pravici na nás vykukují zmrzlé sněhové jazyky Hardangerjokulenu a po levici nesčetné kamenité hřebeny. Začíná krásný den, ranní chlad pomalu ustupuje. *(Máďal se na jedné z prvních zastávek otáčí a sprintuje zpátky k vlakové trati, aby si vyfotil projíždějící vlak.)*

Večer rozbíjíme tábor kousek před příkrým sedlem, hned pod velkým sněhovým jazykem, který pomalu odtává do dvou menších jezer.

Později se vedle našeho ležení utáboří též mladý pár Holanďanů jdoucích v protisměru naší trasy. Dle Martina velmi obdivovali naše vybavení, prý nabyli dojmu, že jsme opravdoví Norové.

Noční vítr prověřil kvalitu upevnění stanů, ráno se k větru přidalo i lehké mrholení.

Stonožka řeší nové nerozchozené boty a nakonec si vyrábí z karimatky speciální chránič kotníku na nejvíce bolavou levou nohu. *(A taky stále namáčím v okolních jeze-*

Norský přístav

Jedno z tisíce jezer, které jsme spatřili

rech jednu botu, aby kůže změkla. Na protékající levou botu, kvůli které jsem starý pár reklamovala, s lítostí vzpomínám.)

Úterý

Pokračujeme dál přes sedlo a brzy odpoledne nás překvapuje vydatná dešťová přeháňka. Protože prognóza na zbytek dne není dobrá, rozbíjíme tábor předčasně. Horác pokračuje sveřepě dál, až se nám ztratí z dohledu.

Během hodiny je však po dešti, a tak se vydáváme na průzkum okolí. Z ovčáka procházejícího se mezi stádem ovcí na druhém konci údolí se nakonec vyklube i ztracený Horác, který se usídlil v malém dřevěném domečku a nyní loví snímky dravé říčky, spadající v několika vodopádech od ledovcového plesa do údolí, ve kterém pak meandruje mezi rašeliništi. (*Koupání v ní bylo úžasné.*)

Večer zakončujeme fotografováním a sběrem hojně zastoupených borůvek a pro nás nově objevené dobrůtky - ostružiníku moruše, jehož plody vypadají jako kříženec obrovské ostružiny a zahradních jahod. Na rozdíl od všech podobných plodin však jsou ty nejzralejší kousky oranžové až světle žluté, zatímco ty nezralé tmavě červené.

Středa

Ráno procházíme celé údolí řeky, potkáváme další spoustu ovcí a nakonec překračujeme řeku po elegantní dřevěné lávce a stoupáme na hřebeny.

Slavný most spojující Dánsko a Norsko

Stonožka s jasně oranžovým deštníkem (tu krásnou barvu, zářící do okolí, si aspoň představte)

Čtvrtek

Sestupujeme do údolí k osadě Liseth, překračujeme silnici vedoucí z fjordu a pak znovu stoupáme nahoru proti proudu potoka, který stéká po skále. Míříme dál směrem na Hedlo.

Při přechodu přes divoký potok v údolí za Liseth se Stonožce podaří zaseknout hůlku do konstrukce dřevěné lávky takovým způsobem, že při pokusu o její uvolnění hůlka vypruží, odskočí, uvolní se z rukojeti a zmizí v hloubce rozbouřené vody pod lávkou. *(No prostě se mi zabodla do škvíry mezi prkny a jak jsem šla dál, zůstalo mi v ruce jenom držadlo. Zbytek hůlky se elegantně skácel přes okraj lávky, protože tam nebylo zábradlí)*

Kdyby to Kule náhodou neměl natočené na video, snad by tomu ostatní ani nevěřili, po hůlce zbyla jen korková rukojeť s poutkem.

Táboříme vysoko nad vesničkou v travnatém a promoklém svahu.

Pátek

Noční déšť vyčistil vzduch, ráno se nikomu nechce moc ze stanu, a tak vyrážíme poměrně pozdě.

Oběd pořádně v údolí nad vodopádem s pěkným výhledem na stále vzdálenější Jokullen. Slunce svítí, Magyal hraje na ukulele a nikomu se nechce dál. Když o pár kilometrů dále narazíme na skupinku domků a nádhernou suchou louku, je rozhodnuto.

Budeme se flákat! Je takové teplo, že většina výpravy naskáče do řeky, pereme, sušíme. Večer se podaří z pár suchých kousků jalovce vyrobit skromný oheň, hrajeme, zpíváme.

Sobota

Noc byla jasná a velmi chladná, ráno je vše zvlhlé rosou.

Hned na úvod vyrážíme na Hedlo přes hřeben ve 1200 metrech, výstup je dost zdlouhavý, převýšení na krátkém úseku je kolem 300 metrů. Klesání na Hedlo vede zaplavenou cestou vyplněnou obrovskými kameny a skalkami, snad nejnáročnější úsek cesty.

Chalupa na Hedlo vypadá opuštěně, i když odtud před chvílí startoval vrtulník. Kousek za Hedlo je přes řeku vybudována zavěšená lávka. Po lávce následu-

Vidíte ty tři malé tečky? To je přední voj

je ostré stoupání zpátky na pláň, již druhé podobné stoupání na tak krátkém úseku všechny dost vyčerpává.

Pokračujeme dále po hřebenech, večer se usazujeme na větrném návrší

Finnabu

Při postupu na Stavali je snad nejhorší počasí, jaké jsme dosud přes den zažili.

Vytrvalý silný protivítr s neustálým drobným deštěm není příjemný.

Na Stavali dorážíme docela pozdě, chatě už končí sezóna, tak se v okolí moc dlouho nezdržujeme a pokračujeme ještě o kus dál.

Noc za Stavali je nadmíru větrná, brzy ráno se počasí uklidní a chvílemi je vidět krásna duha. Ještě než začneme balit, se ale ostrý vítr opět zvedá a nelze dělat téměř nic, ani zapálit vařič.

Sestup do fjordu po holé skále kolem vodopádu při začínajícím dešti je mimořádně vyčerpávající. *(Je to ale několikanásobně vykoupeno krásnými výhledy. V protějšcích skalách jsou zařezané potoky a řeky, které padají úchvatnými vodopády dolů. Jak sestupujeme níž, objevují se stromy – borovice a skály začínají být porostlé mechy, borůvkami a brusinkami. Tolik krásně rudých brusinek jsem ještě nikdy neviděla, dají se trhat po hrstech.)*

Noc trávíme ve výšce kolem 600 m.n.m., nejhorší klesání máme za sebou. Další den

Vezmeme si tu krásnou traverzu domů? Prosím prosím!

Hromadné opékání ponožek

scházíme dolů do fjordu do Kinsarviku, kde nastupujeme na rychlý katamaran na Nordheimsund. (Zde zápis téměř končí, takže pokračuju já: Ještě před naloděním nakupujeme a pochutnáváme si na Norských potravinách – čerstvý chleba, krabí pomazánka, bramborové placky s nutellou:-). Je to sice drahé – chleba stojí zhruba 30 NOKů, takže okolo 100 Kč – ale stojí za to. Magda s Ahalbertem si kupují toaleták, který jim došel, Magda si chválí, že s názvem Serla se nemohli zmílit. Po chvíli se ale ukazuje, že nejde o čtyři roličky panapru, ale o dvě velké role kuchyňských utěrek. Nevadí, aspoň to bude o to pohodlnější.

Ahalbert učinil pokus o doplnění seznamu dopravních prostředků, které mu ujely – loď tam prý ještě nemá – nakonec se ale nalodit stihl, takže jsme odjeli všichni.

Plavba po fjordu byla skvělá, loď brázdila vodu úctyhodnou rychlostí, na přídi bylo kvůli větru skoro těžké se udržet. Po tomto zájímavém zpestření jsme se ještě projeli autobusem a za soumraku už jsme si vykračovali lesoparkem u Bergenu. Po pobytu na Hardangerviddě to byl docela šok. Něco jako bychom se vydali na výpravu do Prokopáku. Po asfaltových cestičkách běhali běžci a všude byly informační ce-

dule. Ne, že by tam nebylo hezky, ale nečekaně hodně lidí. Na noc jsme se utábořili u dvou dřevěných budek s ohništěm.

Následující den nám však počasí příliš nepřálo – pršelo od rána do večera – a tak jsme se rozhodli zůstat v tomto útočišti přes další noc. Denní program se tedy sestával z malé procházky, vaření a hlavně sušení všeho možného u ohně a produkování hudby.

Pak se nám o zábavu postarali nečekaní návštěvníci: děti z norské školy. Bylo vidět, že na rozdíl od nás si ze špatného počasí nic nedělají. Půlka se začla cáchat v potoce a druhá si klela do mokrého mechu a začala svačit. Nás děti obcházely velkým obloukem a bázlivo, ale zvědavě si nás prohlížely. Falda v teplácích a pantoflích jim asi trochu naháněl strach. Maďal se snažil učitelkám vysvětlit, že sice vypadáme ošklivě, protože jsme se právě vrátili z Hardangerviddy, ale jinak jsme hodní a inteligentní lidé. Skutečné prolomení ledu však nastalo až ve chvíli, kdy začal hrát na ukulele. Děti se k nám namačkaly okolo ohně, po každé písničce tleskaly a zvědavě se ptaly, jakou řečí zpíváme – hrán byl pře-

Že by na nás Švédské dráhy vydaly zatykač? Počet i trasa odpovídá... (stránka z místního časopisu)

vážně Mládek. Pak nám dokonce sborově zazpívaly jednu norskou písničku. Zvláštní bylo, že když děti odešly, zbyla na tábořišti jedna malá růžová botička. Zmatené vychovatelky se nás nejdřív ptaly, jestli není naše, případ byl posléze uzavřen jako nevyřešený. Až později se nám Falda přiznal, že mu chybí jedna pantofel.

Následující den jsme sešli do Bergenu a prohlídli jsme si ho.)

Bergen 22:55 vyjíždíme přes Voss a Finse na Oslo. (Ve vlaku na Finse si někteří berou již druhou deku, nafukovací polštářek, pásku na oči a špunty do... asi uši. Výrobky, které si cestující nevezmou, prý putují na charitu. To vysvětluje, proč má deku z Norského vlaku i Hyp.)

Ráno jsme v 6:30 v Oslu, v 9:00 vyjíždíme směr Goteborg a pak dále na jih.

(Cestování švédskými vlaky bylo pohodlné. V jednom jsme se pořádně rozvalili a vytahli jídlo. Ostatní cestující se nás trochu stranili, a tak

j jsme měli dost místa. Nevím, jak se švédsky řekne „přistoupili“, ale průvodčí po příchodu k nám prohlásil něco, co znělo jako „vy ste hroší“, což nebylo daleko od pravdy, zřejmě jsme tak museli smrdět.

V jiném švédském vlaku jsme si pak všimli, že na nás v místním časopise dokonce vydali zatykač. Viz foto.

Cestou do Česka jsme ještě na nádraží, snad v Německu? dosušovali stany a pak už hurá domů.)

**Ondra
100nožka rozšířila (kurzíva)**

Setkání s místními

Jediná podzimní voda – Lužnice

21.–23. září 2012

Lodě nakládali Hadi s Kulem, Křečkem a Matem. Potřebovali jsme 9 lodí, proto jich Kule vzal 11 a ještě kajak. Práce s nakládáním bylo sice asi víc, ale později se ukázalo, že se lodě navíc vyplatily – spousta lidí totiž chtěla jet na singlu.

Ve vlaku nás čekalo zpestření v podobě občerstvovacího vozíku. Některé loďáky jsme proto po zkušenosti s nepříliš příjemnou obsluhou vozíku narvali do umývárky.

Chvilí jsme pak spekovali o tom, zda se tento občerstvovací vozík může vyplavit, načež jsme došli k závěru, že vzhledem k cenám zřejmě stačí, když se občerství jediný člověk.

Naše konečná byla v Sezimově Ústí. Utábořili jsme se zde na seně v jednom ze stavení starého hamru. Sem dříve jezdil Tatouch na tábory. Paní domácí byla moc hodná a čekání na lodě nám vylepšila teplým čajem.

Před spaním se někteří ještě chvíli pošuchovali v seně. Věšák se pokusil spát pod širákem, ale asi ve tři ráno byl deštěm zahánán ke Šnekovi a Patrikovi do tropika.

Ráno se nikomu nechělo z teplé vyhráité půdy. Horác protestoval proti vstávání slovy: „Vždyť je ještě šero!“ Pak jsme se ale

skutečně vyhrabali, sundali lodě, byli opět pohoštěni čajem a bábovkou a konečně jsme se také všichni zabalili a mohli jsme vyrážet. Stonožka ještě na poslední chvíli přišivala popruh na špryce, jelikož se zjistilo, že šprycka nejde z límce kajaku sundat ani na suchu.

Sluní svítilíčko. Stonožka s Horácovou pomocí odvážně nasedá do kajaku. Jedeme poměrně úzkým a přejezatým potokem, který teče od hamru. Nikdo se necvakl.

Počasí se rozhodlo, že na nás udělá trochu bububu a začalo trochu krápat. My jsem se ale nezalekli a jedeme dál.

Projíždíme Tábořem, který nás vítá asi pěti jezy. Většinu z nich koníme. U jednoho takového jsme opět stáhli lodě. Hyp v kajaku se ho nicméně rozhodl sjet. Zabořil se špičkou do dna, do kajaku mu natekla voda a už to bylo. Cizí vodáci mu hodili házečku, Hyp se ale rozhodl ji nevyužít, protože nemohl vytáhnout kajak. Válec Hypa chvíli držel pod vodou, pak se ale Hypovi povedlo dostat se ven. Snad moc přitopený ani nebyl, jen se odřel o kameny. Ale prý celá událost moc příjemná nebyla. Věříme.

Na břehu se objevili Krup a Křeček (přijeli autem). Krup se zajímal, jakou má loď,

Krup s Mariánkou

a když se dozvěděl, že to nikdo neví, prohlásil, že teda vpohodě, že pojedou autem, že je stejně hnusně.

Nakonec se tak samozřejmě nestalo.

Jedeme se Stonožkou spolu. Dalších pár jezů. Mimo jiné obávaný Kvěchův. Předělali ho, takže už netáhne na skálu. Zato jsou tu pořádné vlny. Všichni přežili, včetně kajakaře.

Další jez je legendou. Věšák se tu prý zasekl na koze (jezu). Tentokrát, možná díky Krupovo skělé navigaci, tu nikdo viset nezůstal (přestože to chvíli vypadalo na Honzu s kajakem.)

Obědváme v betonové „chobotnici“. Věšák se snaží Kulemu přiřknout kamínky obalovanou šunku, která zůstala ležet na stole. Kule se zuřivě brání.

Když přestává mrholit, jedeme dál. Pravděpodobně potkáváme ještě jeden rozbořený jez, pak už je klid. Přistáváme v poměrně prudkém proudu u poměrně prudkého svalu. Počínáme budovat tábořiště v dosti hrbolatém terénu. Někdo staví jurka, někdo tropiko, někdo jezevčika, Krup s Matem garáž (plachta, pod kterou by se vešlo tak deset lidí).

Je výhodné zapomenout rozepsat miláno (jako to udělala Stonožka) a nechat si pak suroviny na něj přivést Krupem – je to záruka, že jídla bude hodně.

Kolem sedmé přijíždí Johnny. Místo karamatky má kobereček z auta. Umí si příchod dobře načasovat – akorát na večeri.

Honza najel trochu bokem, nakonec ale přežil

Hyp sjíždí jez

Stojíme u ohně, sušíme ponožky, Horác hraje na kytaru. Pak se kytary ještě na chvíli chopí Krup. Spát jdeme poměrně brzo.

V noci je docela zima. Johnny hlásí, že kobereček z auta příliš nehřeje.

Ze spacáků se vykulujeme pomalu. Nejdýl v něm vydržel Mat. Dokázal sedět polovstaly asi půl hodiny, aniž by se nějak výrazněji pohnul.

Před námi je několik jezů a taky olej. Zjišťujeme, že do Bechyně už to příliš nestíháme, proto v Dobronicích taháme lodě ven. Ještě předtím se Honzovi v kajaku povede cvaknout Bobše s lodí, což je docela výkon.

Slunce hřeje, v klidu obědváme, postupně se loučíme s těmi, co jedou vlakem. Nakládání lodí je celkem zajímavá podívaná. Pozoruje nás chlápek z hospody a vypadá, jako by na nás chtěl zavolat policii. Možná to bude tím, že cpeme Bobše, Patrika a Hypa dozadu do kufru, mezi vesty. Hypovi ještě čouhá hlava, tak mu na ní Kule mrskne kanystr. Takto jedeme do Tábora, kde má Krup svoje auto. Hadí vzadu trochu protestují proti dírám v silnici.

V Táboře se přeskupujeme, Křeček s Kulem a s Hady jedou s loděmi, Johnny zůstává v Táboře a já jedu s Krupem do Prahy.

Zúčastnění: Kule, Tatouch, Krup, Křeček, Stonožka, Petra, Věšák, Johnny, Hyp, Bobeš, Patrik, Šnek, Máša, Horác, Honza, Kuba, Lukáš, Terka, Marijánka, Mat

Petra

Translate server error

To jsme se tuhle s Maďalem bavili o cizích jazycích. Náš rozhovor se po chvíli stočil k souvisejícímu tématu, a to sice k využívání online překladačů. Maďal tvrdil, že google překladač občas využívá, a že s jeho pomocí dokáže pochopit i článek v úplně cizím jazyku.

Já jsem si naopak důvěryhodností online překladače nebyla až tak jistá, neboť jsem si vzpomněla na své zkušenosti s ním, když jsem asi před třemi roky potřebovala přeložit jeden francouzský článek. Tenkrát mi překlad vygenerovaný google překladačem rozhodně nepomohl, zato jsem se ale pořádně nasmála, neboť onen text se podobou velmi blížil mým překladům z latiny. Posuďte sami:

Článek o stolování na dvoře Ludvíka XIV.:

Pokud chceme vědět, jak v detailu, v rámci Louis XIV, žena v domácnosti objedná službu svého stolu ve dnech, kdy se musela hosté, čist knihy zvláštní doba. Zjistila, takový pokyn pro tabulku o velikosti zhruba odpovídá, že pálení je uve-
den zde.

„Velká cesta je postavit čtyři krásné polévky ve čtyřech rozích a čtyř-dveřové mezi dvěma deskami se čtyřmi sůl rybníky, které budou mít vliv polévek dovnitř. Na dveře-plechy budou čtyři položky v italském koláče, základy budou pozvány jako duté, takže můžeme reprezentovat polévku, nebo je užívat každý sám, co chce jíst. Lžíce polévková lžíce, aniž by brala v míse, protože hnus, že možná budeme mít o sobě navzájem, lžíce, kteří z úst, pak v bytě bez stírání.“

To je naprosto jedinečný a dokazuje, že i ve velkých domech full-sedmnáctého století, kdy jsme se s hlavním jídlem s rodinou nebo přáteli, všichni pozvání

kreslil polévka z mísa, na slovo jsme ještě snědli mísu.

Ve třetím služby, pokračuje naše autora, drůbež a zvěřina, pečené, desky na malé pečeně, a tak všechno ostatní. Střed tabulky je prázdná, a to zejména jako sluha bude velmi těžké dosáhnout, protože jeho šířku, pokud je kompletní, bude-li uložit melouny. Různé saláty v povodí, na malé desky, pro snadnou úpravu pomerančů a citronů, zavařeniny v drobných kapalina do massepan snižuje, a to i na deskách.

Šestý služby. Bude se všemi druhy dezert máslo a slaninu, všechny druhy vajec, a to jak šťáva nohu na sporák, a další cukru, teplé a studené, s mrazy všech barev a bílo-žlaby, artyčoky, Kardy pepř, celer, a ve středu na sůl.

Sedmý služby. K dispozici bude pouze ovoce se šlehačkou a málo kousků ze sušárny. My sloužit na dveře-talíře a loupání mandle jader.

Osmá služby. Výsledek se bude skládat ze všech druhů džemů kapalné a suché, od massepans, konzervovaných a mražených na talíře, fenykl poboček práškového cukru, všechny barvy, ozbrojené párátky a muscadins nebo potažené Verdun snižuje cukr v malém pižmo a jantar. V sluha bude, aby jste změnili desky alespoň jedné každé službě, a dva ručníky na polovinu.

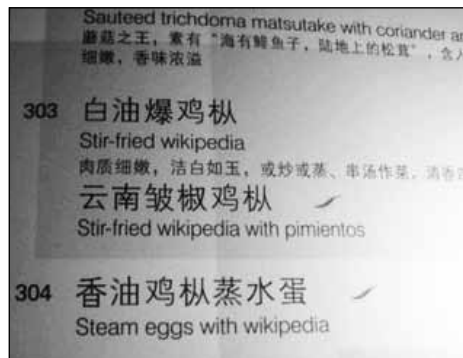
Nutno připomenout, že tento článek je minimálně tři roky starý. Rozhodla jsem se nedávno ověřit správnost Maďalova nároku, že se překladače stále zlepšují a za pár let budou schopny nahradit lidského překladatele. Našla jsem tedy stejný článek ve francouzštině... vložila do překladače... enter... a už to bylo.

Pravda, jisté pokroky tu byly. Především mě potěšilo, že překladáč přeložil některá podezřelá slovní spojení z minula. Například „dvěře-plechy“ jsou nyní prosím „držáky registrační značky“ (Co jsou to „bílo-žlaby“ jsem se ovšem zatím nedozvěděla. Tak snad příště).

A aby bylo vidět, že se google překladáč opravdu, ale opravdu zlepšuje, ve druhé verzi článku jsou pro strážníky na dvoře Ludvíka XIV. připraveny zbrusu nové delikatesy. Je libo misku „želv s komorami“, „polévku z mletého královny“ či „tekuté zácpy“? Dobrou chuť!

Na závěr

Na závěr uvádíme některé z podobných vtipných přehmatů způsobených kombinací počítače a popleteného člověka. Některé popisky jsou převzaty z internetu a jsou anglicky. Starší kdyžtak přeloží ostatním :)

This is a picture of a menu from a restaurant in Beijing.

The author suggests this plausible etymology: „Hey I’m making the new menu, what’s the english name for those flat crispy mushrooms?“

„Um, there isn’t one.“

„Well what should I put down here?“

„I don’t know, look it up in wikipedia.“

„What?“

„Wikipedia!“

Majitelé jisté restaurace v Číně chtěli mít na vývěsním štítě i název v angličtině. A že tento jazyk neovládali? To jim nevadilo, nechali to na překladáči. V důsledku toho se nyní tato restaurace jmenuje „Translate server error“.

The picture, of course, is a bag of Tao brand jasmine rice for sale in Germany. The error is pretty obvious if you understand a little German: the phrase *transparentes sichtfeld* literally means transparent field of view. In this case, the phrase is a note written by the graphic designer of the rice bag’s packaging that was never meant to be read by a consumer. The phrase is supposed to indicate to someone involved in the bag’s manufacture than the pink background on which

the text is written is supposed to remain unprinted (i.e., as transparent plastic) so that customers get a view directly onto the rice inside the bag.

(popisek k ceduli)

The English half of the sign is printed correctly and says, „No entry for heavy goods vehicles. Residential site only.“ Clearly enough, the point of the sign is to prohibit truck drivers from entering a residential neighborhood.

Since the sign was posted in Swansea, Wales, the bottom half of the sign is written in Welsh. The translation of the Welsh is, „I am not in the office at the moment. Send any work to be translated.“

It's not too hard to piece together what happened. The bottom half of the sign was supposed to be a translation of the English. Unfortunately, the person ordering the sign didn't speak Welsh. When he or she sent it off to be translated, they received a quick response from an email auto-responder explaining that the email's intended recipient was temporarily away and that they would be back soon --- in Welsh.

Unfortunately, the representative of the Swansea council thought that the auto-response message --- which is coincidentally, about the right length --- was the translation. And onto the sign it went. The auto-response system was clearly, and widely, revealed by the blunder.

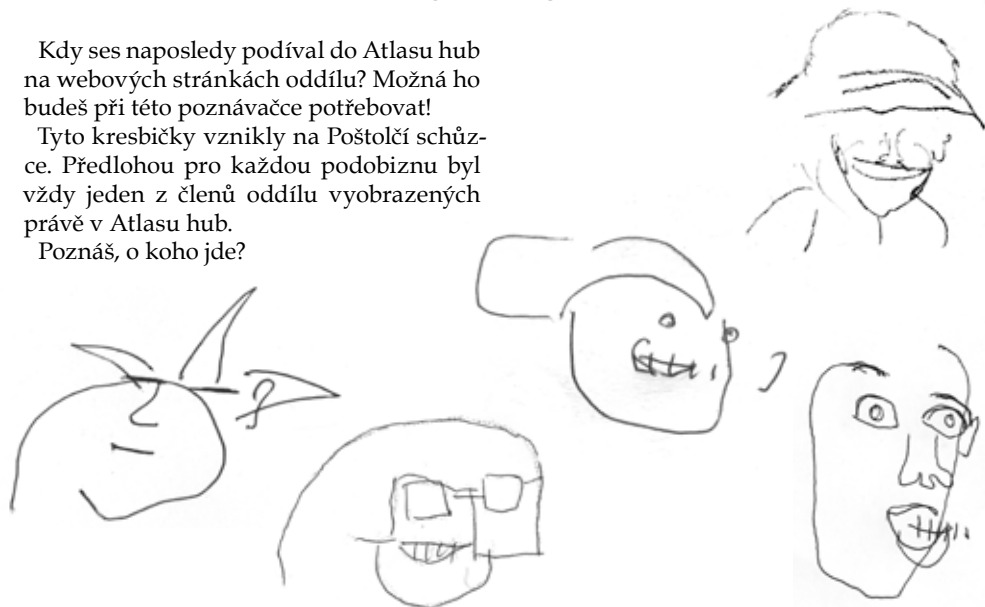
100nožka

Poznej členy oddílu

Kdy ses naposledy podíval do Atlasu hub na webových stránkách oddílu? Možná ho budeš při této poznávačce potřebovat!

Tyto kresbičky vznikly na Poštolčí schůzce. Předlohou pro každou podobiznu byl vždy jeden z členů oddílu vyobrazených právě v Atlasu hub.

Poznáš, o koho jde?

Úklid klubovny

Na jedné schůzce jsem s dětmi hrála takovou hru: vždy jsem řekla nějakou věc a ostatní měli uhodnout, zda se onen předmět v klubovně nachází, či ne. Plastová obruč na hraní, mikulášská berle, potapěčské brýle. Po chvíli jsme zjistili, že je to taková tipovačka – zkrátka, že vůbec nejde uhodnout, co tu je a co ne. I rozhodli jsme se jednoho dne, že s tím něco uděláme a naplánovali jsme generální úklid celé klubovny.

V pondělí ve tři hodiny odpoledne už se Maďal probíral bednami knížek, Věšák vyhazoval liché pantofle z botníku a já začla uklízet koupelnu. Vyhodila jsem všechny zaprášené zubní kartáčky a pak jsem se pustila do hromady tělocistících prostředků na polici. Po krátkém váhání jsem se rozhodla pro ušetření místa slít všechno do jedné lahvičky a vytvořit tak univerzální přípravek pro všechny příležitosti. (Ne, to byl jen vtip – nakonec jsem zubní pastu a opalovací krém nechala odděleně.)

Plán byl zredukovat veškeré krámy v klubovně minimálně na polovinu. To se nám docela dařilo, bedny s určením „na vyhození“ se rychle plnily. O většině věcí nejdřív proběhl krátký soud („Mám to tu nechat?“ „Je to nezbytné pro fungování oddělu?“ „23 lahviček od Celaskonu? Ne – vyhodit.“). Nejhorší byly předměty, které byly moc hezké na to, abychom si je troufli jen tak vyhodit, zároveň si je ale nikdo nechtěl odnést domů. Pár takových věcí tedy nedopatřením upadlo na zem, s vyhozením střepů pak už nikdo neváhal. Přesto bylo po chvíli jasné, že prokousat se zásobou zbytečných nezbytností bude práce na několik dní. Snažili jsme se tedy zrychlit. Debaty nad jednotlivými předměty se zkracovaly (Maďal něco říká. Hroch: „Teď jsem ti sice vůbec nerozuměl, ale určitě vyhodit.“) Já jsem začala vyhazovat všechno, o čem jsem nevěděla, na co to je (a že toho bylo hodně :-)). Napadlo

mě taky, že bych pro zpestření mohla vyhazovat třeba všechny modré věci nebo všechny předměty větší než hrnek na čaj, nakonec jsem si ale netroufla.

Úklid pokračoval. Našli jsme krabici zkaženého balkánu, který zabavil naše čichové buňky na hodně dlouho. Našli jsme zásobu „kamenů na ohniště“, lahvičky s neznámými tekutinami a ohromnou zásobu petlahví (pravděpodobně z dob, kdy byly vzácné). Našli jsme 9 plastových krabiček bez víčka a 11 víček bez krabičky. V kuchyni byla pečlivě uzavřená a popsaná „strouhanka od obalování řízků“. Docela zábavný byl taky okamžik, kdy jsem zpod skříňky v kuchyni vymetala smetáčkem... smetáčky. Bylo jich tam celkem šest.

Když jsme se dostali do dílny, zjistili jsme, že tady kdysi kdosi už uklízel, věci však nevyhazoval, nýbrž všechno pouze pečlivě popsal. Byly tu „Ivanovy klíče – nevíme, od čeho jsou“, „zámek, ke kterému není klíč“ (bohužel nepasovalo), „časopisy – asi vyhodit“ (to jsme změnili na „určitě vyhodit“ a provedli to) nebo „nepoužitelné nářadí“.

Sečteno podtrženo proběhlo v klubovně celkem x úklidových akcí. Všichni, kdo přiložili ruku k dílu, na sebe můžou být náležitě hrdí. Ještě ovšem pořád je co uklízet. Na nás všech pak je, aby pořádek v klubovně vydržel.

100nožka

**NEBEZPEČNÝ
ODPAD**

Křeček si na poletky nevzal boby, tak musel jezdit v igelitě. Zeleninu není dobré dávat do skříně, zmrzne. ■■■ Tak dlouho jsme se rozmýšleli, kam, s kým a kdy pojedeme na zimní puťák, až jsme nejeli nikam. ■■■ Byl jednou v březnu jeden Mokasín.

Která z princezen se stane královnou? No přece ta, jejíž družina dokáže nejlépe zavázat uzel, udělat poslepu čtverec, běhá dobře po čtyřech a bez nohou a má nejrychlejší veslici! ■■■ Velikonoce byly putovní. Patrik měl za úkol se vykoupat v každé vodě, kterou uvidí. Na konci nám trochu sněžilo a mrzlo. To víte, to je holt duben. ■■■ Během první vody (Vltavy) jsme se zastavili v Malčicích. Práce tu bylo habaděj. Větve, větve, větve. Lesníci řádili. Z dřevníkového cípu lesa zbyly dvě borovice u sněmáku, jinak vše vykáceno. Paseka se táhne dále nad studnu a nahoru do bývalého borového lesa. Již jsou vysázeny nové sazenice, kolem nich plot. Trubky na komín zničeny. Zmizely všechny lavičky... Jali jsme se tedy zachraňovat tábořiště.

■■■ Na druhou vodu jeli z dětí pouze Honza a Bobeš. Celou vodu značně krápal. Možná to souviselo s tím, že v Krupově koblize bylo málo marmelády?

■■■ Jarní orienták Škadok byl letos 19. 5.. V krásných pískovcových skalách neda-leko Provodína předváděli někteří běžci přímo kaskadérské kousky (většinou sjezdý po zadku ze svahu). Pevný došlap nebyl dovezen, ale díky zdařilé fotomontáži si ho vítěz Bernard užil alespoň na fotce. ■■■ Amerika, Čína,

Španělsko, Egypt, Řecko, Grónsko - mezi těmito zeměmi cestovali stateční obchodníci na Jarním sraze. Největší problémy jim dělali nenasytí vlcí a Severní moře, které bylo

místy hluboké až po pas. ■■■ Tábor. Nyní máme tedy od potoka k latrině paseku, jejíž část je navíc oplocená (původní začátek muldíček).

Po čase se však ukázala i pozitiva, aneb ve všem špatném je nutno hledat něco dobrého. Například plot má velmi dobré využití jako sušák na prádlo, louka zřejmě nebude tolik podmáčená a díky vykácenému lesu může Kule pozorovat víc hvězd a planet:-) ■■■ Hadí puťák se odehrál na Slovensku. Jakási liška Bystrouška zřejmě zaslechla, jak se nám líbil poněkud hladový ovesný den a rozhodla se, že nám ho zopakuje. V noci nám odnesla 3kg sýra a 5 bochníků chleba. ■■■ Při cestě do Norska jsme zvědavým Němcům, okukujícím naše velké batohy, nakukali, že se stěhujeme na sever, protože je nám ve Střední Evropě horko. Zvláště některým pak ale na Hardangerviddě moc teplo nebylo. Celkově bylo ale počasí velmi povedené, každý den na nás aspoň chvilku svítilo sluníčko. ■■■ Na jediné podzimní vodě jsme se ze Sezimova Ústí vydali do Dobronic. Cestou probíhaly více či méně úspěšné pokusy o utopení se v kajaku. Na závěr jsme Hadý ještě trochu potrápili v kufru dodávky, takže myslím, že se voda vydařila.

